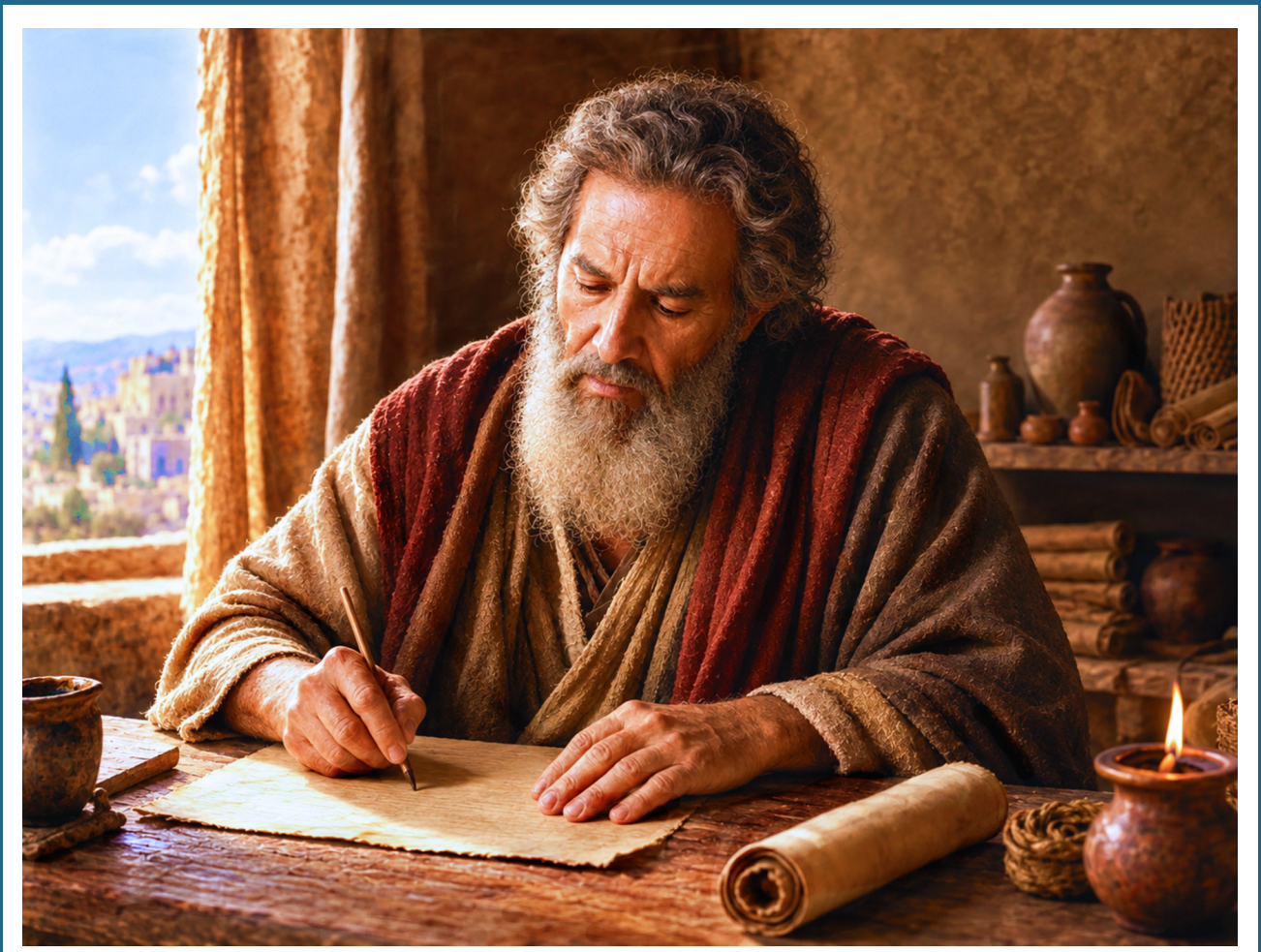
Studeni / Prosinac 2026 Svezak 108, Broj 6

Glasnik Kristovog Kraljevstva

Glas Prorokâ

Pouke Iz Jakovljevog Života • Profili Hrabrosti: Ilija Tišbijac
Knjiga Amosova: Privilegij Donosi Odgovornost
Prorok Hošea: Živa Prispodoba • Izaija: Prorok Osude I Nade
Planovi Koje Imam Za Vas

Glasnik

Kristovog Kraljevstva

Ovaj časopis svake godine donosi mnoge stranice duhovnog štiva s raznim biblijskim temama. Svaki broj također navodi listu mnogih Biblijskih kongresa i konferencija na kojima ćeš naći Kršćansko zajedništvo. U svakom broju imamo i rubrike Vijesti i Pogledi na svijet (tekući događaji), Danas u Proročanstvu, i informacije o djelovanju Pastoralnog Biblijskog instituta. Pastoralni Biblijski institut objavljuje ovaj časopis dvomjesečno.

Informacije za kontakt

Pastoralni Biblijski Institut
16861 East Malta Drive
Fountain Hills, AZ 85268

pbiherald@gmail.com
www.Heraldmag.org

Urednički odbor

Urednički odbor od petorice koji nadgleda ovaj časopis, od kojih najmanje tri odobravaju objavljivanje svakog članka koji se pojavljuje na stranicama ovog časopisa. Premda su odgovorni za svaki objavljeni članak, odbor ne jamči za svaki izraz koji se u njima nalazi. Sadašnji urednici su: Len Griehs, Todd Alexander, Micah Hess, David Rice, i Tom Ruggirello.

Odbor i urednici slažu se da vrijednost ovog časopisa ovisi o tome da li su suradnici bili slobodni izraziti svoje misli, pod uvjetom da su općenito u skladu sa karakterom i svrhom naše povelje za širenje Biblijskih istina. Godišnja pretplata na ovaj časopis diljem svijeta je 50 HRK, ili besplatno na pisani zahtijev.

Ovaj časopis i njegova misija

Ovlašten poveljom 1918, Pastoralni Biblijski institut, Inc., bio je osnovan za promicanje Kršćanske spoznaje. Njegov časopis, Glasnik Kristovog Kraljevstva, čvrsto zastupa jedini pravi temelj Kršćanske nade koji je sada općenito odbačen — otkupljenje kroz dragocjenu krv (1 Pet. 1:19). „čovjeka Krista Isusa, koji sebe dade kao otkup [odgovarajuća cijena, zamjena] za sve“ (1 Tim. 2:6). Gradeći na ovom sigurnom temelju zlatom, srebrom, i dragim kamenjem Riječi Božje (1 Kor. 3:11-15, 2 Pet. 1:5-11) njegova je daljnja misija „otkrivati svima kako se ostvaruje otajstvo od vjekova sakriveno u Bogu koji je sve stvorio, a sada se po Crkvi objavljuje Poglavarstvima i Vlastima na nebu mnogolika Božja mudrost“ (Efež. 3:5-10).

Oslobođen je utjecaja bilo koje partije, sekte ili ljudskih učenja, dok sve više i više nastoji dovesti svaki svoj iskaz u najveću podložnost volji Božjoj u Kristu, kako je izražena u Bibliji. Slobodan je dakle objaviti odvažno sve što je Gospodin izrekao — u skladu sa Božanskom mudrošću koja nam je dana da razumijemo. Njegov stav nije dogmatičan, nego uvjeren; jer znamo s čime je to potvrđeno, naime sa sigurnim Božjim obećanjima. Smatramo ga nečim pouzdanim što se može koristiti u njegovoj službi; stoga naše odluke u odnosu na ono što se može ili ne može pojaviti na njegovim stranicama moraju biti u skladu s našom prosudbom njegove volje, učenjima njegove Riječi, za izgrađivanje njegovog naroda u milosti i spoznaji. Mi ne samo da pozivamo, mi potičemo naše čitatelje da dokažu sve njegove iskaze sa nepogrešivom Riječi, na koju se stalno pozivamo kako bi olakšali takvo ispitivanje.

Za nas Biblija jasno uči

DA JE CRKVA „HRAM“ ŽIVOG BOGA — njegova „građevina“ čija gradnja traje cijelo Evanđeosko doba — od kad je Krist postao Otkupitelj svijeta i „glavni kamen“ ovog hrama kroz kojega će kad bude završen Božji blagoslovi doći svim narodima i oni će imati pristup Njemu (1 Kor. 3:16,17, Ef. 2:20-22, 1 Moj. 28:14, Gal. 3:29).

DA SE U MEĐUVREMENU NASTAVLJA KLESANJE, OBLIKOVANJE I POLIRANJE posvećenih vjernika u Kristovo djelo pomirenja, i kada posljednji od tog „živog kamenja“, „izabranog i dragocjenog“ bude bio spreman, Veliki Graditelj će ih sve dovesti k sebi kroz prvo uskrsnuće; i hram će biti ispunjen slavom i biti će mjesto sastajanja Boga i ljudi tijekom Milenija (Otkr. 15:5-8).

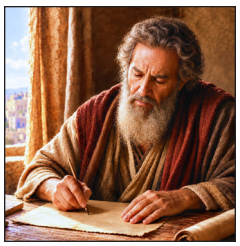
DA JE TEMELJ NADE ZA CRKVU I SVIJET zasnovan na činjenici da je Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za svakoga, „otkupnina za sve“ i da će on biti „istinita svjetlost, koja obasjava svakoga čovjeka i koja dolazi na svijet“ u određeno vrijeme (Hebr. 2:9, Ivan 1:9, 1 Tim. 2:5,6).

DA JE NADA CRKVE da će biti poput svog Gospodina, „vidjeti ga kakav doista jest“, biti „sudionikom božanske prirode“, i imati udjela u njegovoj slavi kao sunasljednici (1 Ivan 3:2, Ivan 17:24, Rim. 8:17, 2 Pet.1:4).

DA JE SADAŠNJI ZADATAK CRKVE usavršavanje svetaca za buduće djelo službe; razvijanje u sebi svake milosti; biti Božji svjedok svijetu; i pripremiti se da budu kraljevi i svećenici u sljedećem dobu (Ef. 4:12, Mat. 24:14, Otkr. 1:6, 20:6).

DA JE NADA ZA SVIJET milenijsko kraljevstvo u kojemu će svi dobiti priliku biti blagoslovljeni sa spoznajom i svim drugim — vraćanje svega onog što je Adam izgubio, svima koji to prihvate i koji budu bili poslušni, iz ruku njihovog Otkupitelja i njegove proslavljene Crkve — dok će svi nepopravljivi biti zauvijek uništeni (Djela 3:19-23, Iza. 35).

U Početku

Životi starozavjetnih proroka bili su obilježeni nepokolebljivom odanošću Bogu. Često pozivani da stoje sami protiv nevjere, njihova je poruka neizbježno donosila teškoće i osobne žrtve. Njihovi životi ilustriraju što je ugodno Bogu, a što nije. Za duhovni Izrael danas, ovo je proučavanje važno i plodonosno. U Svojoj mudrosti, Bog je prepoznao potrebu da na neko vrijeme dopusti zlo kako bi dobro na kraju moglo pobijediti.

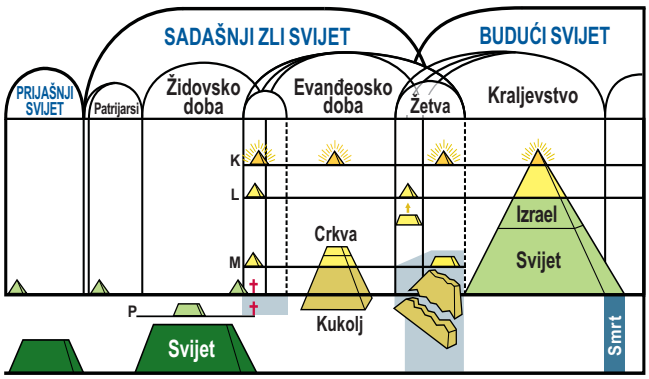
Pouke Iz Jakovljevog Života opisuje kako je Bog radio s nesavršenim čovjekom, pripremajući ga za višu svrhu. Jakov je shvaćao važnost Božjeg obećanja Abrahamu, kao što je prikazano u njegovom snu o ljestvama do neba. Sedam godina koje je služio za Rahelu divna su slika Kristovog djela tijekom Evanđeoskog doba u pripremi vlastite zaručnice.

Profili Hrabrosti: Ilija Tišbijac fokusira se na raširenu idolopoklonstvo u Izraelu. Ilijina pobjeda na gori Karmel obnovila je vjeru mnogih Izraelaca. Ali obeshrabrenje je iskušalo čak i ovog velikog proroka kada je pobjegao od Izabelinih prijetnji, samo da bi ga oživjela vizija vjetra, potresa i vatre, praćena tihim, blagim glasom.

Knjiga Amosova: Privilegij Donosi Odgovornost dijeli kako je jednostavan pastir bio upotrijebljen da prenese vitalnu poruku upozorenja svom narodu. Čista religija ne može miješati obožavanje Jehove s obožavanjem drugih bogova. Te iste pouke i danas su relevantne.

SLIKOVNI PRIKAZ VJEKOVA

Od izgubljenog do ponovno uspostavljenog Raja

Glas Prorokâ
Studeni / Prosinac 2026
Svezak 108, Broj 6

4 Pouke Iz Jakovljevog Života

8 Profili Hrabrosti: Ilija Tišbijac

12 Knjiga Amosova: Privilegij Donosi Odgovornost

16 Prorok Hošea: Živa Prispodoba

20 Izaija: Prorok Osude I Nade

25 Planovi Koje Imam Za Vas

Prorok Hošea: Živa Prispodoba zaranja u božansku simboliku kada je Bog uputio Hošeu da oženi ženu bludnicu. Kao što je prorok trpio bol izdaje, tako je i Bog trpio sličnu nevjeru kada je idolopoklonstvo postalo uobičajeno u Izraelu. Ali čak i u kazni Bog je podijelio nadu za budući blagoslov Izraela.

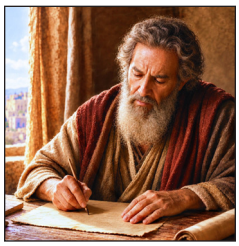
Izaija: Prorok Osude I Nade pokazuje kako Bog stavlja svetost prije službe, viziju prije misije i poniznost prije korisnosti. Kao i kod drugih proroka, njegova se služba bavila nevjerom i idolopoklonstvom te su posljedice bile teške. Ali Bog je još jednom ponudio nadu.

Planovi Koje Imam Za Vas ispituje život Jeremije. Poznat kao prorok koji plače, tugovao je zbog neizbježne kazne Jude zbog nevjere i idolopoklonstva. Unatoč osobnom odbacivanju i patnji, ustrajao je u prenošenju Božje poruke želeći da se njegov narod pokaje. Čak i nakon njihovog progonstva, pisao je pisma utjehe i ohrabrenja da je novi savez Božji plan za njih.

Ispričavam se na propustu. Evo prijevoda sadržaja koji se nalazi u uvodnom dijelu, uz poštivanje zadane terminologije:

Čovjek Vjere: Pouke Iz Jakovljevog Života

„Evo, ja sam s tobom i čuvat ću te kamo god pođeš, i vratit ću te u ovu zemlju; jer te neću ostaviti dok ne učinim ono što sam ti obećao" (Postanak 28:15, ESV).

Jakov, Izakov sin i biblijski patrijarh, također se može smatrati prorokom. Primao je izravne poruke od Boga, uključujući i san o ljestvama do neba. Na kraju svog života okupio je svoje sinove uz samrtnu postelju kako bi im rekao "što će vas zadesiti u posljednje dane" (Postanak 49:1), opisujući dugoročnu providnost za plemena Izraela, posebno otkrivajući Mesijansku lozu kroz svog sina Judu (Postanak 49:10).

Mnoge se pouke mogu izvući iz Jakovljevog života koje će posvećeni Kristov sljedbenik smatrati korisnima i ohrabrujućima. On je u pismima predstavljen kao primjer razvoja karaktera, discipline, vjere u Abrahamovo obećanje i transformacije koja se zahtijeva od svakoga tko želi biti ugodan Bogu, uključujući i razred Crkve. Jakov je također primjer kako Bog postupa s nesavršenim, ali vjernim pojedincima. On pruža mnoge pouke onima koji se pripremaju za višu svrhu, duhovni život u Božjem slavnom nebeskom Kraljevstvu.

Stariji Će Služiti Mlađemu

Jakovljev život ilustrira kako Bog bira one koji će sudjelovati u djelu potrebnom za ispunjenje Njegovog plana. Postanak 25:23 usmjerava naše misli na ono što je Bog rekao Rebeki prije rođenja Jakova i Ezava: "Dva su naroda u tvojoj utrobi, i dva će se naroda odijeliti iz tvoje utrobe; i jedan će narod biti jači od drugoga naroda; i stariji će služiti mlađemu". Božje predznanje odabralo je Jakova da nosi obećanje dano Abrahamu i ponovljeno Jakovu da će se "u tebi i u tvom sjemenu blagosloviti sve obitelji na zemlji" (Postanak 28:14).

Apostol Pavao potvrđuje da samo Bog bira tko će unaprijediti Njegov božanski plan, kao što je izraženo u Rimljanima 9:10-13. "A kad je i Rebeka začela od jednoga, od Izaka oca našega (11) (jer djeca još ne bijahu rođena, niti učiniše što dobro ili zlo, da bi ostala Božja namjera o izabranju, ne po djelima nego po Onome tko poziva), (12) bi joj rečeno: 'Stariji će služiti mlađemu.' (13) Kao što je pisano: 'Jakova sam ljubio, a Ezava sam mrzio'" (tj. volio manje).

Bog je odlučio tko će poslužiti Njegovoj svrsi prije nego što su i Jakov i Ezav učinili išta što bi utjecalo na Njegov izbor. Jakov je bio fizički slabiji i blažeg karaktera od svog prvorođenog brata Ezava. Zbog statusa prvorođenca, Ezav je imao pravo primiti Izakov blagoslov i nositi obećanje. Ali prirodna slabost ne sprječava božanski poziv. Izaka je prevarila Rebeka tako da je blagoslov pripao Jakovu nakon što mu je Ezav prodao pravo prvorodstva za "zdjelu jela". Kakva zamjena! Privremeno zadovoljenje ljudske potrebe u usporedbi s duhovnim privilegijem unapređivanja i služenja Božjem vječnom planu. To je izazvalo veliku napetost između braće. Ezav je bio toliko ljut da je tražio ubojitu osvetu protiv Jakova i odlučio čekati do Izakove smrti (Postanak 27:41). Posljedično, Jakov je napustio svoj dom i odrekao se zemaljskog nasljedstva stada, dobara i bogatstva svog oca Izaka, na koje je imao pravo. Otputovao je pješice u daleku zemlju. Ipak, zato što je Jakov prvo tražio Božje Kraljevstvo, vremeniti blagoslovi kasnije su mu dodani dok je putovao kroz život.

Jakov odlazi potražiti nevjestu.

Nije li to poput iskustava posvećenog vjernika? Oni su voljni odreći se zemaljskih nasljedstava i privilegija jer više od svega cijene blagoslovljeno nasljedstvo Abrahamovog saveza.

Jakov je napustio svoj dom u Beer Šebi. Njegov otac Izak zapovjedio mu je da ne uzima ženu od kanaanskih kćeri, već da potraži svog ujaka Labana i ondje možda pronađe prihvatljivu mladenku. Zato se uputio prema Haranu, gdje je Laban živio. Slična pouka za Crkvu nalazi se u 2. Korinćanima 6:14: "Ne ujarmljujte se nejednako s nevjernicima. Jer kakvo zajedništvo ima pravednost s bezakonjem? I kakvo zajedništvo ima svjetlo s tamom?". Izakova uputa o odabiru žene bila je vrlo mudra.

Ljestve Do Neba

Na svom putu, Jakov se zaustavio u Betelu da bi prenoćio i usnuo svoj poznati san o ljestvama postavljenim na zemlji koje sežu do neba. Po tim ljestvama uzlazili su i silazili anđeli Božji. "Evo, Gospodin je stajao iznad njih i rekao: 'Ja sam Gospodin, Bog Abrahama tvoga oca i Bog Izaka; zemlju na kojoj ležiš dat ću tebi i tvom potomstvu. (14) Tvoje će potomstvo biti kao prah zemaljski; raširit ćeš se na zapad i istok, na sjever i jug; i u tebi i u tvom sjemenu bit će blagoslovljene sve obitelji na zemlji. (15) Evo, ja sam s tobom i čuvat ću te kamo god pođeš, i vratit ću te u ovu zemlju; jer te neću ostaviti dok ne učinim ono što sam ti rekao'" (Postanak 28:13-15).

Kakvo otkrivenje! Kakvo jamstvo da je Bog s Jakovom. Bog je potvrdio da je obećanje Abrahamu stvarno, i da on, Jakov, ima udjela u njegovom ispunjenju. Sa stajališta potencijalne Crkve, pouka je još veća. Razumijemo simboliku da anđeli predstavljaju Drevne dostojanstvenike, uspostavljajući mir i zajedništvo između neba i zemlje u Milenijskom Kraljevstvu. Sam Isus, kao posrednik između Boga i čovjeka, ta veza ili ljestve, okupit će duhovna i zemaljska stvorenja pod Bogom. Jakov je primio ovu poruku s iznenađenjem i ushićenjem. "Tada je Jakov, duhovno probuđen, položio zavjet govoreći: 'Ako Bog bude sa mnom i sačuva me na ovom putu kojim idem, te mi da kruha da jedem i odjeće da se obučem, (21) tako da se u miru vratim u kuću svoga oca, tada će GOSPODIN biti moj Bog'" (Postanak 28:20-21).

Jakovljev san

Kao vjernici, razumijemo da zemlja dana Abrahamu nikada više neće otići od njegovih potomaka. Prirodno sjeme, zemaljski dio opisan kao prah zemaljski, blagoslovit će sve narode svijeta. Kada smo prvi put čuli za dobrotu u Božjem planu da će cijelo čovječanstvo biti spašeno i da Bog ima potpunu kontrolu nad tim tko će biti sjeme blagoslova, mi smo, poput Jakova, izrazili svoju odanost, "GOSPODIN će biti moj Bog".

Labanova Obmana

Jakov je naposljetku stigao u Haran, pronašao Labana, brata svoje majke Rebeke, i upoznao Labanove dvije kćeri, Leu i Rahelu. Pisma su prepuna Jakovljeve privlačnosti i ljubavi prema Raheli, mlađoj kćeri. Ali Laban je iskoristio Jakova rekavši da može dobiti Rahelinu ruku ako mu bude služio sedam godina. Jakov je to rado učinio, ali kad je sedam godina isteklo, Laban je potajno ponudio Leu umjesto Rahele. Kasnije je objasnio da se u njegovoj zemlji mlađa kći ne može udati prije prvorođene (Postanak 29:26).

Laban je na Jakovljevu ljutnju odgovorio riječima: "Završi njezin tjedan pa ćemo ti dati i ovu za službu koju ćeš mi služiti još sedam godina" (Postanak 29:27). Tako je Laban prevario Jakova da radi dodatnih sedam godina za Rahelinu ruku. Međutim, Labanov zahtjev bio je da Jakov odsluži Leinu uobičajenu sedmodnevnu svadbenu svečanost, a zatim bi mu bilo dopušteno oženiti Rahelu. Zbog svoje intenzivne ljubavi prema Raheli, Jakov je pristao i radio dodatnih sedam godina. Unatoč teškoćama koje je Jakov iskusio u braku s više žena, ispunio je svoje obveze i njegova je obitelj napredovala. Pouka za Crkvu je da su dugotrajne kušnje Božje sredstvo za pročišćavanje karaktera. Ako se ispravno vježbamo u našim kušnjama, i mi ćemo napredovati na najznačajnije načine.

Jakovljevo iskustvo odražava Krista, glavu i tijelo, tijekom Evanđeoskog doba. Napustio je svoj dom i bio odbačen od svog tjelesnog brata. Isusa su također odbacila njegova braća, prirodni Izrael. Jakovljeve supruge također mogu biti značajne. Starija sestra, Lea, mogla bi predstavljati drevni Savez Zakona. Njezina su djeca rođena prva i predstavljaju tjelesni Izrael.

Prvih sedam godina Jakovljeve službe za Rahelu predočavaju Kristovo djelo tijekom Evanđeoskog doba, vrijeme kada on radi za zaručnicu koju duboko voli. Lein svadbeni tjedan mogao bi ukazivati na privremenu ulogu Saveza Zakona prije razvoja obećanog sjemena.

Jakov čuva Labanova stada

Drugih sedam godina pokazuje da rad za manje željenu klasu i dalje ima božansko priznanje. Ali Zakon nije savez kojim će se Bog poslužiti da blagoslovi sve narode. Rahela, Jakovljeva voljena žena, ukazuje na Abrahamov savez. Njezina djeca, Josip i Benjamin, prikladne su slike duhovne klase (Crkve i Velikog mnoštva) koja proizlazi iz Abrahamovog duhovnog sjemena.

Nakon što je odslužio dodatnih sedam godina za Rahelu, Laban je uvjerio Jakova da nastavi služiti još šest godina. Nakon nekog vremena, Labanovi sinovi lažno su optužili Jakova da je uzeo ono što pripada Labanu. Kao rezultat toga, Labanov stav prema Jakovu postao je neprijateljskiji. Bog je tada uputio Jakova da se vrati kući, rekavši: "Ja ću biti s tobom" (Postanak 31:3). Stvarnost je bila ta da je tijekom godina Laban varao Jakova u neispunjenim obećanjima i kontrolirao ono na što je Jakov imao pravo. Zapravo, Laban je dobio iznimne dobitke koje je Jakov proizveo za njega.

Labanovu obmanu Jakova neki mogu promatrati kao "pravednu odmazdu" za obmanu koju su Jakov i Rebeka prethodno smislili za Izaka, blagoslovivši Jakova umjesto Ezava. U svakom slučaju, kršćanin uči iz Jakovljevih iskustava. Unatoč Jakovljevim godinama patnje i služenja drugima, bio je uvjeren u Božju zaštitu. I mi možemo naučiti rasti u poniznosti i izdržljivosti. Učimo prepoznati Božju providnosnu brigu usred kušnji nepravde. Kroz ova iskustva možemo razviti veće oslanjanje na molitvu i božansko vodstvo. To je pitanje vjere i primjene.

Jakovljev Susret S Ezavom

Dok se Jakov približavao svom domu, poslao je glasnike Ezavu tražeći njegovu naklonost. Nakon što su se glasnici vratili, rekli su Jakovu da mu Ezav ide ususret sa 400 ljudi. Jakov se bojao za svoj život i za živote svojih žena, djece i slugu. Jakovljeva iskrenost i pouzdanje u Boga vide se u molitvi koju je uputio. "Tada je Jakov rekao: 'O Bože oca moga Abrahama i Bože oca moga Izaka, Gospodine koji si mi rekao, "Vrati se u svoju zemlju i svojoj obitelji, i ja ću ti učiniti dobro": (10) Nisam dostojan ni najmanje od svih milosti i od sve istine koju si iskazao svom sluzi; jer s ovim sam štapom prešao ovaj Jordan, a sada sam postao dva tabora. (11) Izbavi me, molim te, iz ruke moga brata, iz ruke Ezavove; jer ga se bojim, da ne bi došao i napao me, i majku s djecom. (12) Jer Ti si rekao: "Doista ću ti učiniti dobro i umnožit ću tvoje potomstvo kao pijesak morski, koji se ne može izbrojiti od mnoštva"'" (Postanak 32:9-12).

Jakov je pokazao iskrenost svog srca. Prepoznao je Božje sveznanje i ponudio ponizno obožavanje, priznajući Božje vodstvo u svom životu. Mnogo godina ranije započeo je samo sa svojim štapom, a sada je bio bogat, s velikim stadima i krdima, ženama i djecom. Molio je Boga da ga zaštiti od mržnje njegovog brata Ezava i naglasio svoju ulogu u obećanju Abrahamu. Naše molitve moraju biti slične. Trebali bismo pokazati duboku poniznost i cijeniti našu privilegiju da se molimo nebeskom Ocu, znajući da nas vodi Njegov sveti Duh. Prepoznajemo i prihvaćamo da izbavljenje mora doći od Boga. Hodamo u vjeri, a ne gledanju, vjerujući da će Bog pružiti pouke, smjernice i ishod dok putujemo kući kako bismo Mu ugodili, i prosperirali nas dok se pripremamo za našu ulogu u Abrahamovom obećanju.

Hrvanje S Anđelom

Jakov je uložio trud da se pomiri s Ezavom podijelivši svoja stada i krda u dvije skupine, te poslavši svoje žene, jedanaest sinova i sluge zajedno s jednom skupinom životinja na sigurno mjesto. Ostale životinje bile bi ponuđene Ezavu kao pomirbeni dar. Pisma nas obavještavaju da se, iako je Jakov te noći bio sam, "neki čovjek hrvao s njim do zore". Bio je to anđeo u ljudskom obliku (R3969). Anđeo, poslan od Boga, pomogao je Jakovu da razmotri svoju ulogu u životu, da treba biti odlučan i pun povjerenja, te tražiti Božje blagoslove. Neki nagađaju da je to možda bilo Jakovljevo hrvanje s anđelom u njegovom umu. Bilo to istina ili ne, mi se suočavamo s mentalnom borbom dok nastojimo nadvladati, služiti i ugoditi Bogu.

Međutim, zapis opisuje kako je anđeo "iščašio" Jakovljevo bedro (Postanak 32:25), što sugerira fizički susret čija je svrha bila podsjetiti Jakova na njegovu posebnu ulogu u životu i kako je sve to bilo osigurano kroz Božju providnost. Jakov je pokazao hrabrost i odlučnost da ne okonča ovu "borbu" sve dok ga anđeo nije blagoslovio, što je na kraju i učinio. Zatim je promijenio Jakovljevo ime u Izrael. I tako je započelo formiranje nacije Izraela, s dvanaest Jakovljevih sinova koji su predstavljali dvana-

Ezav je srdačno pozdravio svoga brata Jakova.

est plemena koja se smatraju Božjim narodom (Amos 3:1-2).

Kakve bi pouke ovo iskustvo moglo ilustrirati u kršćaninovom životu? Za traženje božanskih blagoslova potrebna je ustrajnost. To je ponekad duga mentalna borba, gdje se bitka često odvija. Um razaznaje, rasuđuje i odobrava ono što je istinito (Rimljanima 7:22). Srce želi i motivira na akciju (Izreke 4:23). Jakov je naposljetku doživio duhovno buđenje o tome odakle dolazi njegova stvarna snaga. I mi moramo prepoznati da izbavljenje i duhovna snaga dolaze od Boga. A ako budemo vjerni, i nama će biti dano novo ime koje nitko neće znati osim onoga tko ga primi (Otkrivenje 2:17).

Bile su to dobre vijesti kada su se Ezav i Jakov konačno sreli, a Jakovljevi su strahovi nestali kao što je opisano u Postanku 33:4. "A Ezav mu potrča u susret, zagrli ga, pade mu oko vrata, poljubi ga i zaplakaše". Jakov je izrazio Božju milost prema sebi u ovoj teškoj kušnji kada je rekao: "Primi, molim te, moj blagoslov koji ti je donesen; jer mi je Bog iskazao milost, i jer imam svega. I navaljivao je na njega, pa je uzeo" (Postanak 33:11). Ezav je prihvatio Jakovljeve darove i sklopili su mir.

Neophodan Stav Srca

Pregledavajući Jakovljev život, vidimo da je posjedovao stav srca koji je cijenio duhovne stvari, dok je Ezav prodao svoje prvorodstvo za zdjelu jela, nedostojno razmatranje (Hebrejima 12:16). Jakov je želio Božji blagoslov i odgovarao je na božansku korekciju. U svojim ranim godinama, Jakov je iskoristio Ezavovu slabost i sudjelovao u Izakovoj obmani. Ipak, Bog bi Svoje namjere ispunio preko Jakova, koji je imao snažnu vjeru u obećanje saveza. Iako je Jakov pokazao određenu nezrelost u svom iskustvu s Izakom, njegov se karakter razvijao kroz razne kušnje, uključujući Labanovu obmanu, težak rad, konkurentno kućanstvo, pouke hrvanja s anđelom i strah od Ezava. To je dovelo do transformacije karaktera, ustrajne vjere i oslanjanja na Boga za pomirenje i blagoslov.

Kako je Jakov rastao i sazrijevao u vjeri, nastavio je biti svjestan svoje potrebe oslanjanja na Boga i predanja Njegovoj volji. Nakon susreta s Ezavom, Jakov je poveo svoje ukućane u Betel i poslušao Božji zahtjev da sagradi žrtvenik i uništi tuđe bogove među njima (Postanak 35:1-3). Mnogo godina kasnije, Jakov je trpio nevjerojatnu tugu zbog navodne smrti svog omiljenog sina Josipa (Postanak 37:34-35). Kakva kušnja! I konačno, bio je oduševljen neočekivanom radošću pronalaska Josipa živog i uspješnog dok su Jakov i njegova obitelj zbog gladi bili prisiljeni otputovati u Egipat. Bog je uvjerio Jakova da će im odlazak u Egipat donijeti blagoslove, rekavši: "Ne boj se sići u Egipat; jer ću ondje od tebe učiniti velik narod" (Postanak 46:3).

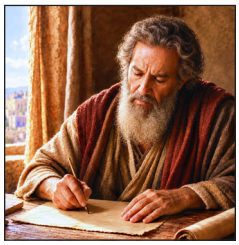
Jakov je u vjeri obožavao Boga sve do kraja svog života. Imenovan je u 11. poglavlju poslanice Hebrejima kao jedan od heroja vjere (Hebrejima 11:21) i jednog će dana biti uskrsnut kao Drevni dostojanstvenik. Isus to potvrđuje u Mateju 8:11: "Mnogi će doći s istoka i zapada te će sjesti za stol s Abrahamom, Izakom i Jakovom u kraljevstvu nebeskom".

Jakovljev je život ohrabrenje za buduće članove Crkve. On predstavlja naravnog čovjeka koji prolazi kroz disciplinu, čiji je karakter oblikovan kroz nevolje, i čija je vjera bila iskušana i sazrela. Oni koji također imaju srce ispunjeno vjerom mogu cijeniti savez obećanja da Bog može razviti njihova srca. Jakov je blagoslovljen primjer za sve na razmatranje. Bio je prorok koji je također prenio duboke duhovne pouke.

— Br. Jack Whittaker

Profili Hrabrosti: Ilija Tišbijac

„A nakon potresa oganj; ali Jehova ne bijaše u ognju: a nakon ognja tih, blag glas"
(1. Kraljevima 19:13, citati iz RVIC-a, osim ako nije drugačije naznačeno).

Nagrada John F. Kennedy Profile in Courage ustanovljena je 1989. godine kako bi se ne samo odala počast bivšem predsjedniku, već i odalo priznanje javnim dužnosnicima čiji su postupci pokazali kvalitete hrabrog vodstva zauzimanjem nepopularnih stavova za veće dobro.

Biblija također ističe hrabro vodstvo kroz primjere mnogih starozavjetnih heroja, kao što Pavao opisuje u Hebrejima 11:2: "sjetite se velikih ljudi koji su živjeli u prošlosti" (New Century Version). Iako nije izravno imenovan, Ilija bi se svakako kvalificirao kao jedan od proroka na koje se o—dnosi 32. redak. Zauzeo je nepopularan stav dok je ukoravao Izrael zbog njegovog idolopoklonstva i nedostatka vjere u Jehovu.

Ime "Ilija" dolazi iz hebrejskog (Eliyahu), što znači "Moj Bog je Jehova" ili "Jehova je moj Bog". Ovo je ime vrlo znakovito jer otvoreno objavljuje odanost Bogu Izraelovom — Jehovi.

U Ilijino vrijeme, Izrael je prakticirao rašireno idolopoklonstvo, osobito obožavanje Baala, što su uglavnom poticali kralj Ahab i kraljica Izevela (1. Kraljevima 16:31-33; 21:25-26). Narod se okretao od Jahve, Boga svojih predaka, i prihvaćao strane bogove. U tom kontekstu, Ilija ih je izazvao da se vrate Jahvi. Njegova je služba bila objava postojane odanosti i poziv na povratak pravom Bogu. Njegov primjer pruža živo svjedočanstvo o hrabrosti primijenjenoj u potpuno neprijateljskom okruženju duhovnog otpadništva i ravnodušnosti. To se ne razlikuje od naših dana, gdje je Laodicejska kršćanska crkva postala mlaka (Otkrivenje 3:15-16).

Ilijina Suočavanja S Otpadništvom

Ilija, prorok iz Tišbea u Gileadu, pojavljuje se tijekom vladavine kralja Ahaba, između 874. i 853. pr. Kr.[1] Kao što je ranije navedeno, ovo je bilo razdoblje značajnog moralnog i duhovnog pada u sjevernom kraljevstvu Izraela. Kralj Ahab, pod utjecajem svoje žene Izevele, usmjerio je naciju od obožavanja Jahve prema obožavanju Baala, kanaanskog božanstva. U tom idolopokloničkom okruženju i kraljevskom ugnjetavanju Ilijina hrabrost najviše dolazi do izražaja.

Važno je napomenuti da Ilijina hrabrost nije proizašla iz osobnog ponosa ili želje za sukobom. Umjesto toga, proizašla je iz dubokog osjećaja poslušnosti Bogu. Ilija je shvaćao opasnosti osude kralja; ipak se suočio čak i s kraljevskom obitelji i prevladavajućim uvjerenjima nacije, isprva misleći da je on jedini ostao vjeran Jehovi. Ta spremnost da se govori istina moćnicima, čak i uz veliki osobni rizik, utjelovljuje bit duhovne hrabrosti (2. Petrova 1:21).

Ilija je bio voljan suočiti se sa svjetovnim posljedicama svojih djela. Nakon suočavanja s Ahabom, Ilija je postao bjegunac, oslanjajući se na Božju brigu u pustinji. Važno je prepoznati da prava duhovna hrabrost često podrazumijeva prevladavanje straha i neizvjesnosti uz Božja jamstva. "Nisam li ti ja zapovjedio? Budi jak i hrabar. Ne boj se i ne strahuj: jer Jehova, Bog tvoj, s tobom je kamo god pođeš" (Jošua 1:9).

Ilijin prvi susret s Ahabom zapažen je po svojoj odvažnosti. Prorok se iznenada pojavljuje pred kraljem. "I reče Ilija Tišbijac, koji bijaše od došljaka gileadskih, Ahabu: 'Kao što živi Jehova, Bog Izraelov, pred kojim stojim, ovih godina neće biti ni rose ni kiše, osim po mojoj riječi'" (1. Kraljevima 17:1). Donošenjem ovog proglasa, Ilija izravno osporava kraljev autoritet i napada legitimitet Baala, za kojeg se vjerovalo da kontrolira kišu i plodnost.

Izraelsko štovanje Baala

Ilija i Baalovi svećenici

Ovaj čin nije bio samo politički rizik — budući da je Ahab mogao kazniti ili pogubiti neistomišljenike — već i duhovni izazov, jer Ilija pokazuje svoje pouzdanje u Božje obećanje nasuprot prevladavajućim religijskim praksama svog vremena.

Ovo početno suočavanje s kraljem Ahabom predstavlja primjer i moralne i duhovne hrabrosti. Ilijini postupci podsjećaju nas da zalaganje za ono što je ispravno u Božjim očima često znači suočavanje s izopćenjem i napuštanjem od strane obitelji i prijatelja. Takva hrabrost, ukorijenjena u uvjerenju i vjeri, može biti inspiracija drugima kada se moramo suprotstaviti zlu ili zabludi. "Blago vama kad vas ljudi budu grdili, i progonili, i lažno govorili svakovrsno zlo protiv vas, radi mene. Radujte se i silno kličite: jer je velika nagrada vaša na nebesima: jer su tako progonili proroke koji su bili prije vas" (Matej 5:11, 12).

Nadvladavanje Plašljivosti

"Tada reče Ilija narodu: 'Ja sam, samo ja, ostao prorok Jehovin; a Baalovih proroka ima četiri stotine i pedeset ljudi'" (1. Kraljevima 18:22).

U trećoj godini Ilijinog boravka u Sarfati — četvrtoj godini bez kiše — zapravo tri i pol godine nakon Ilijinog proglasa kralju Ahabu (Luka 4:25, Jakov 5:17) Gospodin je poslao svog Proroka natrag u izraelsku zemlju k Ahabu. Manje hrabar čovjek bi oklijevao, jer je nedvojbeno znao da je kralj pokrenuo potragu za njim u svim smjerovima, vjerojatno s namjerom da ga natjera da prekine čaroliju nad vremenom i donese kišu — ili da ga pogubi u slučaju da to ne učini, ili oboje.

Na putu za Izrael, Ilija je sreo Obadiju, vjernog Božjeg slugu koji je služio na dvoru kralja Ahaba. Obadija je potajno štitio i brinuo se za stotinu proroka, skrivajući ih u špiljama i osiguravajući im hranu i vodu (1. Kraljevima 18:3-4, 13). Ovaj je susret bio jasan znak Iliji da on zapravo nije sam — bilo je i drugih koji su vjerno služili Bogu, čak i u opasnim okolnostima.

Ilija je izvršavao sve zapovijedi koje bi primio od Jehove, a u ovom bi ga slučaju ohrabrila pomisao da će njegova misija kod Ahaba biti najprihvatljivija, jer ga je Gospodin uvjerio da je došlo vrijeme da pošalje kišu.

Na gori Karmel, Ilija je okupio sav Izrael i Baalove proroke. Iako je Ilija bio jedini prisutni Jehovin prorok (1. Kraljevima 18:22), javno nadmetanje pokazalo je da je Bog spreman djelovati u Izraelu. Nakon što je Bog odgovorio na Ilijinu molitvu vatrom s neba, narod je pao ničice i povikao: "Jehova, On je Bog! Jehova, On je Bog!" (1. Kraljevima 18:39). Ovo obnovljeno javno priznanje Jahve potvrdilo je Iliji da se srce naroda još uvijek može obratiti Bogu.

Obratite pozornost na ovu proročku primjenu u Reprintu 3401: "Ilija stoji za ili predstavlja malo stado s kojim je Gospodin osobito zadovoljan i koje će s Otkupiteljem uskoro činiti klasu Kraljevstva. Također se radujemo s vjernicima, onima koji su djelomično posvećeni, koje predstavlja Obadija, no za njih bismo iskreno poželjeli blagoslov veće revnosti u Gospodnjoj službi — manje brige za prijateljstvo s onima koji su Božji neprijatelji i veću smjelost u zagovaranju Gospodinove stvari i u proglašavanju sebe Njegovim slugama na svaki prikladan način".

"Dokle Ćete Hramati Na Obje Strane?"

Izraelci su "hramali na obje strane" u 1. Kraljevima 18:21 jer su bili slabi u vjeri. Unatoč svemu što je Jehova učinio da ih zaštiti, oni su i dalje obožavali Baala. Njihov nedostatak djelovanja u vjeri uči nas važnim lekcijama danas u kulturi sekularne religije.

(1) Vanjski pritisak Kralj Ahab i kraljica Izevela snažno su promicali obožavanje Baala, čineći ga dominantnom religijom u izraelskom vodstvu i kulturi. Mnogi Izraelci nedvojbeno su bili slabi i osjećali su pritisak da se prilagode, čak i ako su još uvijek vjerovali u Jehovu. Danas vidimo popularne osobe kako proglašavaju svoju vjeru i zahvaljuju Mu na svom "od Boga danom" talentu ili uspjehu. Vjerojatnije je da je to slavljenje njih samih. Zahvaljuju li također Bogu kada gube ili kada su na dnu?

(2) Želja za sigurnošću i prosperitetom Baal se smatrao bogom kiše i plodnosti — ključnim u poljoprivrednom društvu. Suša u Izraelu možda je navela ljude da se "osiguraju na obje strane", nadajući se da će obožavanje i Jehove i Baala donijeti kišu i prosperitet. Danas "evanđelje prosperiteta" potiče mnoge da oprav-

Ilija sam u špilji

davaju svoju potragu za osobnim bogatstvom i statusom dok još uvijek tvrde da su pobožni sljedbenici. U stvarnosti su te dvije želje dijametralno suprotne.

(3) Duhovni kompromis Umjesto da se potpuno predaju, ljudi su nastojali kombinirati elemente obiju religija, što je rezultiralo razvodnjenom vjerom. Sinkretizam je integracija višestrukih uvjerenja u koherentan okvir koji pruža osjećaj religiozne utjehe i pomaže ublažiti progonstvo ili negativne osjećaje. Ali to je potpuno neispravno kada se radi o jedinom pravom Bogu — Jehovi.

(4) Nedostatak vodstva i jasnoće Uz progonjene proroke i poticano obožavanje Baala, Izraelcima je nedostajao kralj poput Davida koji bi ih vodio u pravom obožavanju. Mnogi danas odbacuju kršćanstvo dok i dalje traže duhovno ispunjenje. Vide licemjerje vođa uključenih u spletke ili moralne padove te su izgubili vjeru. Naše svjedočanstvo o Božjim planovima i namjerama pomoglo je mnogima da shvate Bibliju kao Božju riječ i usmjerilo ih prema biblijskoj istini i predanju, što je rezultiralo smislenom vjerom. Ilija se izravno suočio s neodlučnošću naroda. Istaknuo je njihovu dvoličnost i pozvao ih da donesu jasan, svesrdan izbor. Bog i nas poziva da učinimo isto.

Nakon njegove pobjede nad Baalovim prorocima, kraljica Izevela zaprijetila je da će ubiti Iliju u roku od 24 sata (1. Kraljevima 19:2). Unatoč svjedočenju čudu na gori Karmel, Ilija se suočio s ozbiljnom i neposrednom prijetnjom — moćnim, nemilosrdnim neprijateljem koji je već pobio mnoge proroke. Suočavanje sa stotinama Baalovih proroka, molitva za kišu i trčanje ispred Ahabovih kola do Jizreela (oko 17 milja) vjerojatno su ostavili Iliju fizički i emocionalno iscrpljenim. Iscrpljenost može svakoga gurnuti do točke u kojoj se osjeća shrvan nevoljom. Ilija je možda vjerovao da će čuda na Karmelu potaknuti nacionalno buđenje, vraćajući Izrael i njegove vođe Bogu. Ali kada je Izevela ostala prkosna, a narod se nije odmah promijenio, Ilija je posumnjao u svoj uspjeh — njegove nade u trajnu promjenu činile su se srušenima.

U tom je trenutku Ilija vjerovao da je on jedini preostali vjerni prorok (1. Kraljevima 19:10). Usamljenost često može pogoršati osjećaje obeshrabrenja i očaja. Čak se i najvjerniji sluge suočavaju s trenucima straha i slabosti. Ilijina priča naglašava njegovu ljudskost — bio je podložan obeshrabrenju baš kao i svatko drugi, osobito nakon intenzivnog stresa i razočaranja. Njegov strah i obeshrabrenje proizlazili su iz legitimnih prijetnji, emocionalne iscrpljenosti, razočaranja, izolacije i njegovih vlastitih ljudskih ograničenja. Njegovo iskustvo pokazuje kako se duhovni usponi mogu brzo pretvoriti u duboke doline i kako Božji sluge još uvijek trebaju ohrabrenje, odmor i uvjerenje. Jehova ga je ispravio suosjećanjem i obnovom, a ne grubošću ili osudom. Započeo je upitavši Iliju: "Što radiš ovdje, Ilija?" (1. Kraljevima 19:9, 13). Ovo pitanje nije imalo namjeru osuditi, već potaknuti Iliju da razmisli o svojim postupcima, motivima i mentalnom stanju.

Ilija je izlio svoje srce, dijeleći svoje osjećaje neuspjeha, izolacije i straha. Bog je dva puta dopustio Iliji da izrazi svoju bol i frustraciju. Zatim je uputio Iliju da stane na goru jer će On uskoro proći. Uslijedio je silan vjetar, zatim potres i konačno oganj. Međutim, Bog nije bio ni u jednom od ovih dramatičnih prikaza. Umjesto toga, Njegova je prisutnost objavljena u "tihom, blagom glasu" (ili "nježnom šapatu"), koji je poslužio kao podsjetnik da Božja prisutnost u konačnici donosi mir i blagoslov. U našim životima, previranja nas mogu navesti da sumnjamo u Božju prisutnost. Ipak, u konačnici ćemo vidjeti da Bog ne djeluje uvijek kroz dramatična čuda, već često na tihe, ustrajne i često nevidljive načine.

Rezultati ovog iskustva donijeli su Iliji obnovljenu perspektivu. Bog mu je dao novu misiju: da pomaže Hazaela za kralja Sirije, Jehua za kralja Izraela, a Elizeja za svog nasljednika (1. Kraljevima 19:15-16). Uvjerio je Iliju da nije sam — u Izraelu je bilo 7000 onih koji nisu obožavali Baala (1. Kraljevima 19:18). To je ispravilo Ilijin osjećaj izolacije i pokazalo da je vjerni ostatak još uvijek ostao. Božji blagi ukor u špilji bio je suosjećajan i konstruktivan. Saslušao je Iliju, naučio ga lekciju o Svojim putovima, obnovio njegovu svrhu i uvjerio ga da nije sam. Ilija je napustio špilju s novim zadacima te obnovljenim osjećajem nade i misije.

Završne Pouke

Čak je i Iliju, koji se osjećao usamljenim i obeshrabrenim, Bog podsjetio da su tisuće Izraelaca ostale vjerne

(1. Kraljevima 19:18). Bog je pozvao Iliju natrag u akciju, a ne u izolaciju. Slično tome, trebali bismo biti izvor podrške i ohrabrenja drugima. Razmotrimo kako to pomaže:

(1) Zajednička podrška. Suvjernici mogu moliti za nas, slušati naše borbe i ponuditi mudrost ili utjehu. Saznanje da nismo sami u našim iskustvima olakšava teret obeshrabrenja.

(2) Odgovornost i perspektiva. Drugi nas mogu podsjetiti na Božju vjernost i pomoći nam da sagledamo dalje od naših trenutnih borbi. Oni mogu pružiti svježe perspektive i spriječiti nas da se osjećamo izoliranima ili zarobljenima u negativnim mislima.

(3) Uzajamno ohrabrenje. Hebrejima 10:24-25 potiče vjernike da ne zanemaruju zajedničko okupljanje, već da motiviraju jedni druge, osobito u teškim vremenima. Dijeljenje svjedočanstava, obožavanje i Božja Riječ podižu duh i jačaju vjeru.

(4) Praktična pomoć. Kršćansko zajedništvo često pruža opipljivu podršku — pomoć u potrebama, dijeljenje resursa ili jednostavno društvo u teškim vremenima.

Iako obično smatramo Iliju zbog njegove proročke i tipske uloge, nemojmo previdjeti da je on također bio izvanredan primjer duhovne hrabrosti i postojanosti usred nevolje.[2]

— Br. Leonard Griehs

Ilijina obnovljena služba

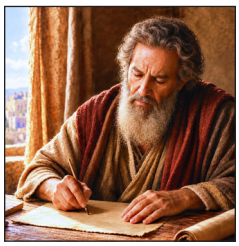
---

(1) *A Chronology of the Hebrew Kings*, Edwin R. Thiele, Zondervan Corporation, 1977.

(2) Vidi *Vrijeme je blizu*, Studija VIII, za razmatranje proročkog i tipskog aspekta Ilijinih iskustava u pustinji.

Knjiga Amosova: Privilegij Donosi Odgovornost

„Neka sud teče kao voda, a pravda kao silna rijeka" (Amos 5:24).

Amos je bio jedan od "manjih proroka" Starog zavjeta. Pozvan je u službu tijekom vladavine Judinog kralja Uzije i izraelskog kralja Jeroboama (Amos 7:1). Iako je Uzija "činio ono što je pravo u očima Gospodnjim" (2. Kraljevima 15:3), a Jeroboam je činio "zlo u očima Gospodnjim" (2. Kraljevima 14:24), Amos je prenio Božja upozorenja i osude objema nacijama. Bog je, preko Amosa, izdao upozorenja i mnogim okolnim narodima. I Amosov život i njegove riječi narodima nude pouke za današnje Božje sljedbenike o vjernosti, opasnostima samozadovoljstva i podsjetnik na Njegov plan za potpunu obnovu.

Vjerno Odazivanje Na Božji Poziv

Biblija ne pruža uvijek detalje o životima manjih proroka, ali dani su nam neki uvidi u Amosov rad dok je služio Bogu. Amos se suočio s Amasijom, svećenikom u Betelu, gradu u Izraelu. Amasija se usprotivio proročanstvima koja je Amos propovijedao, te je umjesto da ih tretira kao upozorenje od Boga, naredio da ga se protjera iz Izraela u južno kraljevstvo Judu. Daleko od toga da bi bio zastrašen, Amos je ostao čvrst u svom zadatku od Boga.

Svećenik Amasija suprotstavlja se Amosu

Rekao je Amasiji da ne potječe iz loze prorokâ, već da je jednostavan pastir koji je također njegovao stabla smokava. Ali sve se to promijenilo kada ga je Bog ovlastio da propovijeda. Amos nije ostavio sumnju u Amasijinom umu da, nakon što je prihvatio Božji nalog, namjerava nastaviti govoriti i proricati sve dok se ne prenese cijela Božja poruka (Amos 7:10-16).

U Amosovo vrijeme Izrael je bio podijeljen na dva kraljevstva, no preci obiju nacija složili su se da postanu Božji izabrani narod. Mnoge su poruke prorokâ Judi i Izraelu bile usmjerene na njihovu nevjeru, što je u oštroj suprotnosti s Amosovom odlučnom vjernošću u prenošenju poruke koju mu je Bog dao.

Usporedba Poruke I Glasnika

Nakon njihovog izbavljenja iz Egipta, Bog je preko Mojsija rekao Izraelcima da ako pristanu slušati Ga i držati Njegove zakone, On će ih učiniti Svojim "osobitim blagom mimo sve narode" (Izlazak 19:3-6). Kada je narod pristao (redci 7-8), time je ušao u savez s Bogom. Kroz naredne generacije, Izraelci su uživali blagodati tog saveza. Bog ih je uveo u zemlju koju im je obećao (Jošua 3-5). Bog se borio za njih protiv njihovih neprijatelja (npr. Jošua 10:42). Pod kraljem Salomonom (1. Kraljevima 3:3), Izrael je postao moćna nacija (1. Kraljevima 4:21). Unatoč ovim blagoslovima, kasnije generacije okrenule su se od Boga, zaboravivši ili zanemarivši predanje svojih predaka.

Preko Amosa, Bog je rekao Izraelu da su ušutkali tradicionalne načine na koje im je Bog komunicirao (Amos 2:11-12). Njihova je neposlušnost bila postupna i namjerna. Amos, jednostavan pastir izvan religijskih i društvenih struktura tog vremena, imao je srce prijemčivo za Božju poruku. Kroz svoje propovijedanje, Amos je više puta govorio narodu da riječi koje on govori jesu Božje riječi, a ne njegove (npr. Amos 1:3 i Amos 7:17). Prepoznajući njihov izvor, ljudi su trebali poštovati njegove riječi. Umjesto toga, Bog se poslužio pastirom kako bi prenio poruku koja je uglavnom bila ignorirana. U ovom scenariju vidimo kontrast između usamljene figure koja je čula Boga i spremno se odazvala, te većine koja je izgledala predano, ali joj je nedostajala predanost srca da bi to pokazala na djelu.

Biti Odvojen Od Svijeta Tada I Sada

Jedno od posljednjih Isusovih djela prije njegove izdaje bila je molitva za njegove učenike (Ivan 17:1-22) u kojoj je naglasio potrebu da ostanu odvojeni od svijeta kao što je i on bio (Ivan 17:14-16). Trebali bi odbaciti svjetovne prioritete, poput stjecanja bogatstva pod svaku cijenu, traženja proslavljanja kroz tuđe divljenje i prilagođavanja popularnim, a opet bezbožnim praksama. Te su stvari bile u suštini suprotne karakteru koji Bog traži u Svojim sljedbenicima. Amosova poruka Izraelcima bila je da nisu slijedili to osnovno načelo. Dopustivši svjetovnim utjecajima da ogole karakter koji je Bog želio u Svom narodu, Izrael je postao grješan. Amosova poruka objavila je njihove grijehe uz grijehe okolnih bezbožnih naroda, poput Damaska (Amos 1:3-5), Gaze (Amos 1:6-8) i Moaba (Amos 2:1-3). Za Božji izabrani narod ovo je trebalo biti otrežnjujuće upozorenje.

Za Crkvu na kraju Evanđeoskog doba, u Amosovim se riječima nalazi još hitnija pouka. Kako je samo važno ostati odvojen od prioriteta svijeta. Kroz generacije, sustavi kršćanske crkve razvili su se i krivo predstavljali Božju riječ, potičući društvenu, političku i crkvenu moć nad narodom. Kako se Božje kraljevstvo bude uspostavljalo, ti će sustavi biti uništeni (Otkrivenje 18:1-19). Poput Izraelaca koji su slušali Amosova upozorenja, od onih koji čuju ovo proročanstvo očekuje se da napuste korumpirane sustave i traže pravu Božju riječ (Otkrivenje 18:4).

Amos je bio posebno prikladan za poruku koju je Bog imao za Izrael. Kao pastir, bio je izvan tradicionalne loze proroka i nije podlegao pritisku da "ne proriče" (Amos 2:12). Nije imao skrivenih interesa u očuvanju nacionalnih praksi, koje su bogatima omogućavale da postaju još bogatiji na račun siromašnih (Amos 2:6-7, 4:1, 5:4-6). Vidio je veličinu narodne izdaje njihovih obveza prema Bogu, što ga je učinilo prikladnim slugom za posao koji je Bog imao za njega. Ostajući odvojeni od svjetskih sustava i prioriteta, te od kompromitirajućih učenja nominalnog kršćanstva, Božji sljedbenici mogu bolje čuti Njegovu riječ i odgovoriti bez zaplitanja koja bi ih mogla sputavati u potpunoj službi.

Samozadovoljstvo: Spor, Ali Siguran Put U Uništenje

Iako je zapis o Amosovim propovijedima relativno kratak (samo 9 poglavlja), on je ipak obilježen snažnom energijom. Poruka koju je Bog prenio preko Amosa nije osudila samo Njegov vlastiti narod, već i okolne narode. Za Amosa je to vjerojatno značilo osudu cijelog svijeta kakvog je on poznavao. Nedvojbeno je shvaćao da njegova poruka neće biti dobro prihvaćena. Ipak, nastavio je sa svojom misijom, prenoseći poruku koju mu je Bog

Amosovo je propovijedanje uglavnom zanemareno

dao bez odgađanja ili kompromisa. Ovaj stav stajao je u oštroj suprotnosti s Izraelovim svjetovnim pogledima i praksama.

U Amosovo vrijeme Izraelci su nastavili mnoge prakse koje je zahtijevao Mojsijev zakon, poput žrtava paljenica i žrtava pomirnica (Amos 5:22). Također su nastavili pjevati pjesme hvale Bogu (Amos 5:23). Ipak, održavali su hramove drugim bogovima, u oštroj neposlušnosti jednom od Božjih najosnovnijih zakona (Amos 5:26). Iako su njihove ceremonije možda bile u skladu sa slovom Božjeg Zakona, one više nisu bile prihvatljive Bogu. Ceremonije se nisu izvodile sa srcem koje bi na ispravan način štovalo Boga i cijenilo Njegov karakter. Za razliku od Amosa, koji je revno slušao i služio Bogu, Izraelci su postali samozadovoljni. Kako su dopuštali da svjetovni utjecaji iskvare njihovu odanost Bogu, zanemarili su odgovornost koja je pratila njihov položaj kao Božjeg izabranog naroda.

Održavanje Božje prisutnosti u našim srcima i umovima zahtijeva ustrajnost i kontinuirano djelovanje. U Isusovoj prispodobi o mudrim i ludim djevicama (Matej 25:1-13), skupina žena krenula je ususret zaručniku s upaljenim svjetiljkama. Međutim, kada je zaručnik zakasnio, zaspale su. Kada se začuo povik: "Evo zaručnika", žene su uredile svoje svjetiljke, i one koje su ponijele dodatno ulje mogle su vidjeti njegov dolazak i bile su puštene na svadbu. One koje nisu ponijele dodatno ulje nisu ga mogle vidjeti. Baš kao što je samozadovoljstvo Izraelaca s vremenom dovelo do toga da je njihovo obožavanje postalo neprihvatljivo Bogu, samozadovoljstvo ludih djevica dovelo je do toga da su propustile zaručnikovu prisutnost. Ovdje vidimo još jednu pouku za buduće članove Crkve, koja je paralelna s Amosovim upozorenjima Izraelu. Prihvaćanje u Crkvu ovisi o aktivnom održavanju karaktera koji je ugodan Bogu, potaknutog Njegovim svetim

Duhom, koji joj pomaže spoznati što Gospodin očekuje. Baš kao što je ulje u svjetiljkama hranilo njihovu svjetlost, od Izraela se očekivalo da uvidi Božju volju i ispuni svoju obvezu sa srcima ispunjenim Njegovim duhom, a ne s praznim ritualima.

Plodovi Samozadovoljstva

U prispodobi o sijaču (Marko 4:1-20), Isus je opisao čovjeka koji sije sjeme po svojoj zemlji. Rezultati sjetve varirali su ovisno o tome gdje je sjeme palo. Neko je palo među trnje, a iako je sjeme počelo rasti, trnje ga je nadvladalo i ugušilo, te nije donijelo ploda (Marko 4:7). Isus je rekao da trnje predstavlja "brige ovoga svijeta" (Marko 4:19). Kada su životne okolnosti dobre, može biti opasno lako opustiti našu predanost u Božjoj službi i dopustiti da trnoviti užici i prioriteti svijeta uguše plodove duha koje Bog želi.

Nacije Jude i Izraela u Amosovo vrijeme uživale su mir i prosperitet. Neki su taj prosperitet možda pripisivali svom statusu Božjeg favoriziranog naroda (Amos 3:2). Poput bogatih i moćnih u ovom svijetu, Izrael je također tlačio siromašne (Amos 2:6-8), a korupcija je divljala kroz njihove pravosudne sustave (Amos 5:10-13). U Amosu 8:1-2, Amos je primio viziju o košari "ljetnog voća". Hebrejski izraz odnosi se na košaru požnjevenog žita ili ubranog voća. Slikoviti prikaz sugerira da u vrijeme žetve više ništa ne treba činiti za taj urod i da je vrijeme da se posiječe. To je zatim povezano s Božjim sudom nad Izraelom, govoreći: "Došao je kraj mom narodu Izraelu".

U Amosu 5:18, dan Božjeg suda opisan je kao dan "tame, a ne svjetlosti". Narod kao cjelina nije razvio stanja srca i ponašanja kakva je Bog očekivao, a njihov sud bit će strog. Plod se ne razvija preko noći, već je rezultat napornog njegovanja i truda. Za Božje sljedbenike danas pouka o sjemenu ugušenom trnjem i Izraelovom sudu je ista – oba neuspjeha proizlaze iz samozadovoljstva umjesto iz aktivne vjernosti, i oba su neprihvatljiva Bogu.

Nada U Obnovu

Iako kraća od poruke o neposlušnosti i kazni, Amosova proročanstva završavaju podsjetnikom na Božje obećanje da će obnoviti Izrael na njegovo istaknuto mjesto i sklad s Bogom (Amos 9:11-15). Baš kao što je Božji savez s Izraelom zahtijevao njihovu neprestanu poslušnost Njemu, on je također obvezivao Boga da blagoslovi Izrael. Kako knjiga Amosova završava, posljednji redak obećava da Izrael nikada više neće biti iščupan iz zemlje koju im je Bog dao. Posljednje riječi tog retka osobito su duboke jer Amos podsjeća narod da su to riječi "GOSPODINA, Boga tvoga" (Amos 9:15). Ovaj predivni završetak Amosovog proročanstva unaprijed je gledao u vrijeme kada će se Izrael ponovno uzdići iz svog stanja nemilosti

Prispodoba o sijaču

i, u punini Božjeg plana, u potpunosti se vratiti srdačnoj poslušnosti Bogu.

Njihova je obnova proročena u Ezekijelovoj viziji doline suhih kostiju (Ezekijel 37:1-14). Dok je Amos osudio polagano propadanje izraelske vjere, dolina suhih kostiju oslikava njihovo ponovno rođenje kao nacije. Beživotne kosti se skupljaju i, kroz Božju moć, počinju se spajati, a mišići, meso i koža se pletu i oblikuju oko njih. Ovo predstavlja okupljanje izraelske nacije nakon što završi razdoblje Božje kazne i Njegova se naklonost počne vraćati. Međutim, kosti još nisu primile "dah života" (Ezekijel 37:8-9), i nacija još nije u potpunosti obnovljena u sklad s Bogom. Ovo je "uzlazni" put, u suprotnosti sa "silaznim" stanjem Izraela tijekom Amosovog vremena. Održavali su formu Zakona, ali im je nedostajalo pravo stanje srca iza njega. I proročanstvo o dolini suhih kostiju i Amos 9:11-15 kulminiraju u Izraelovoj obnovi i naklonosti kao Božjeg izabranog naroda, kao primjera vječnog blagoslova i sklada s Bogom koji trebaju slijediti svi drugi narodi.

Amosovo proročanstvo također ukazuje na paralele s Božjim većim planom za cijelo čovječanstvo. Svjetski sustavi već se rasformiraju. Za razliku od Izraela, ovi se sustavi više neće podići. Umjesto toga bit će zamijenjeni savršenim sustavima pravde i vladavine koji će naučiti svakog muškarca, ženu i dijete da žive u skladu s Bogom (Otkrivenje 21:1-2, Izaija 35). Amos objavljuje da će Bog još jednom biti u srcu Izraela, jer On će biti njihov Bog (Amos 9:15), pa će tako doći vrijeme kada će "šator Božji biti s ljudima, i on će prebivati s njima, i oni će biti njegov narod, i sam Bog bit će s njima, i bit će njihov Bog" (Otkrivenje 21:3-4).

Zaključak

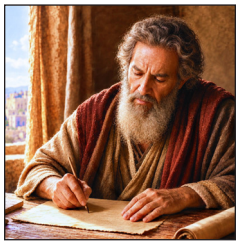
Amos je možda bio pastir izvan religijskih i političkih sustava svoga doba, ali kada ga je Bog pozvao u službu,

on se spremno odazvao. Prenio je poruku koju je Bog želio da prenese, neustrašivo i bez isprike. Suočen s protivljenjem onih na vlasti ostao je čvrst, iako je njegova poruka bila nepopularna. Kroz njegove poruke, Izrael, a samim tim i Božji sljedbenici danas, čvrsto se podsjećaju na veliku važnost koju Bog pridaje vjernosti. Njegova upozorenja razotkrivaju opasnosti samozadovoljstva i odgovornosti koje dolaze s Božjom milošću. Naposljetku, njegova nas poruka podsjeća da su Božje obveze jednako vječne koliko i apsolutne, te da će razdoblja nemilosti na kraju ponovno ustupiti mjesto razdobljima naklonosti kada se pouke koje je Bog namijenio čvrsto usade u srca Njegovih sljedbenika.

— Br. David Larson

Prorok Hošea: Živa Prispodoba

„Evo, ja ću je primamiti, i odvesti je u pustinju, i govoriti njezinu srcu. I dat ću joj odande njezine vinograde, i dolinu Akor za vrata nade: i ondje će pjevati kao u danima svoje mladosti" (Hošea 2:14, 15).

Život Hošee je uvjerljiva priča koja se oslanja na njegova osobna iskustva kako bi ilustrirala Božji odnos s kraljevstvom od 10 plemena, Izraelom. Prorokov vlastiti brak postaje prispodoba, otkrivajući dubinu Izraelove nevjere i opseg Božje trajne ljubavi. Njegova priča otkriva i posljedice nevjere i mjeru u kojoj božanska ljubav teži obnovi.

Hošea je proricao tijekom posljednjih godina sjevernog kraljevstva Izraela, razdoblja vanjskog prosperiteta, ali duboke duhovne pokvarenosti. Ispod površine, pravda je bila izopačena, istina je bila rijetka, a nasilje je postalo uobičajeno (Hošea 4:1, 2). Izrael se okrenuo od obožavanja Jehove i prihvatio idolopoklonstvo, osobito obožavanje Baala, božanstva plodnosti povezanog s poljoprivrednim obiljem (Hošea 4:12, 13).

Ovaj duhovni pad prekršio je Izraelov sveti savez s Bogom. Izrael je bio izabran da dijeli poseban odnos s Bogom, često opisan u Svetom pismu kao brak (Jeremija 31:32). Međutim, dobar brak postoji samo kada su oba partnera potpuno predana. Izraelova odanost drugim bogovima stoga je uspoređena s preljubom. Upravo se u tom okviru dogodio Hošein neobičan i izazovan poziv.

Hošeina Zapovijed

Bog je uputio Hošeu da uzme ženu po imenu Gomera za svoju suprugu. Ona je opisana kao "žena bludnica" (Hošea 1:2). Ova je zapovijed vjerojatno bila zapanjujuća, čak i uznemirujuća za proroka. Zahtijevala je od njega da uđe u odnos koji će nedvojbeno donijeti osobnu sramotu i tugu. Ipak, upravo je to bila poanta. Baš kao što će Hošea trpjeti bol izdaje, tako je i Božje srce bilo opterećeno nevjerom Njegovog izabranog naroda.

Ime Gomera znači "Završenost" ili "Zrelost" (tj. ispunjavanje mjere idolopoklonstva — Bullinger). Ubrzo nakon njene udaje za Hošeu, rođena su djeca. Bog je tada uputio proroka da imenuje svako dijete. Njihova bi imena prenosila proročku poruku. Prvi sin nazvan je Jizreel, što znači "Bog će posijati, ili raspršiti". To je ukazivalo na buduće vrijeme kada će kraljevstvo od 10 plemena biti raspršeno od strane Šalmanasara, kralja Asirije (2. Kraljevima 17:5, 6).

Drugo dijete, kći, nazvana je Lo-Ruhama, što znači "bez milosrđa" ili "koja nije zadobila milost". To je označavalo da će Božja strpljiva milost prema sjevernom kraljevstvu uskoro biti povučena (Hošea 1:6). Treće dijete, drugi sin, nazvan je Lo-Ami, što znači "ne moj narod". On je predstavljao nadolazeći prekid u Izraelovom savezničkom odnosu s Bogom (Hošea 1:9).

Ova znakovita imena objavljivala su da će ustrajna nevjera dovesti do osude, gubitka božanske naklonosti i konačnog otuđenja od Boga. Ipak, čak i u ovim strašnim objavama čuli su se šapati nade. Odmah nakon imenovanja trećeg djeteta, dana su obećanja o bogatoj budućnosti. "Ipak će broj djece Izraelove biti kao pijesak morski... Na mjestu gdje im je rečeno: 'Vi niste moj narod', ondje će im se reći: 'Vi ste sinovi Boga živoga.' Tada će se djeca Judina i djeca Izraelova skupiti zajedno, i postavit će sebi jednu glavu, i izaći će iz zemlje: jer će velik biti dan Jizreelov" (Hošea 1:10, 11).

Ovo spajanje osude i nade ključna je značajka ne samo ove pouke, već i drugih božanskih osuda. Ono podsjeća na to kako će Božje kraljevstvo i blagoslovi Abrahamovog obećanja uslijediti nakon čovjekove kazne za grijeh.

Prijevarna Narav Grijeha

Kako se priča odvija, Gomerina nevjera postaje sve izraženija. U upečatljivom odlomku, Gomera odlučuje tražiti svoju opskrbu, uključujući hranu, vodu, vunu i ulje, od drugih ljubavnika, a ne od svog muža (Hošea 2:5). To odražava Izraelovu bezumnu sklonost okretanju drugim bogovima i stranim savezima za svoju sigurnost

Hošea razgovara s Gomerom

i prosperitet. Izrael je često pripisivao zasluge Baalu za svoje blagoslove, umjesto da prepozna Boga kao pravi izvor (Hošea 2:8).

Ovaj pogrešno usmjereni stav otkriva prijevarnu narav grijeha. On zaslijepljuje pojedince za stvarnost, navodeći ih da traže prosperitet tamo gdje ga nema ili je kratkotrajan. On ignorira izvor istinskih i trajnih blagoslova. Kao odgovor na Gomerine postupke, Bog objavljuje da će joj oduzeti opskrbu, ne iz okrutnosti, već kao sredstvo ispravljanja: "Vratit ću se i uzeti svoje žito i svoje vino" (Hošea 2:9). Narativ se zatim okreće samom preljubničkom ponašanju Izraela. Dopuštajući Izraelu da iskusi posljedice svojih izbora, Bog im je nastojao pomoći da postanu svjesni svojih pravih potreba.

Svrha Discipline

Božja je svrha jasno izražena čak i u disciplini. Njegov cilj nije samo kazniti, već obnoviti. Jedan od najnježnijih odlomaka u knjizi izražava tu želju: "Stoga, evo, ja ću je primamiti, i odvesti je u pustinju, i govoriti njezinu srcu. I dat ću joj odande njezine vinograde, i dolinu Akor za vrata nade: i ondje će pjevati kao u danima svoje mladosti, i kao u dan kada je izašla iz zemlje egipatske. I bit će u onaj dan, govori GOSPODIN, da ćeš me zvati Iši; i više me nećeš zvati Baali. Jer ću ukloniti imena Baala iz njezinih usta, i više se neće spominjati po svojim imenima" (Hošea 2:14-17).

Pustinja, često mjesto kušanja, postaje njezino mjesto obnove, okruženje gdje se uklanjaju smetnje, a Izraelov odnos s Bogom može se ponovno izgraditi. Kada joj Bog govori "utješno", hebrejska fraza znači "Govorit ću njezinu srcu". U pustinji neznabožačkog svijeta, Izrael će shvatiti što je izgubio. Tjeskoba ropstva trebala je stvoriti želju za domom i za Božjim blagoslovima. To su bila velika vrata nade koja će pustinja otvoriti za Izrael.

Vrata Nade

Dolina Akor dobila je ime u Jošui 7 po Židovu po imenu Akan. Ubrzo nakon ulaska u Obećanu zemlju, uslijedila je bitka za Jerihon. Nakon Izraelove pobjede tamo, Akan je uzeo predmete koji su bili posvećeni Gospodinu i potajno ih sakrio u svoj šator. Zbog njegove neposlušnosti i prijevare, Izrael nije uspio zauzeti grad Aj te je pretrpio gubitak trideset i šestorice ljudi u bitci.

Nakon što je pitao Boga zašto nisu mogli zauzeti Aj, Jošui je rečeno o Akanu te je upućen da ga kamenuje i spali njegovo tijelo zajedno s njegovim posjedom. Dolina Akor tada je dobila ime po mjestu gdje su se ti događaji odvili. Navedeni razlog bio je "zato što je prekršio savez GOSPODNJI, i zato što je učinio ludost u Izraelu" (Jošua 7:15). Oslikavajući Izraelovu nevjeru, Gomera je

Gomera traži druge ljubavnike

na sličan način prekršila svoj bračni savez (Hošea 6:7).

Riječ Akor znači nevolja. Ipak, obećanje u Hošei objavljuje da će mjesto nevolje postati vrata nade za blagoslov Izraela (Hošea 2:15). Bog će joj oprostiti grijehe, a Izrael će pjevati kao što je pjevao kada je bio izbavljen iz egipatskog ropstva.

Zanimljivo je da su Židovi svoje prvo moderno židovsko naselje nazvali po ovom odlomku iz Hošee. Nazvano "Petah Tikva", ono je bilo "Vrata nade" za ponovno rođenje Izraela. Osnovano 1878. od strane religioznih Židova, postalo je trajno naselje 1883. i sada ima populaciju od oko 284 000 stanovnika. Sada uspješan grad, ono stoji kao živa stvarnost da Bog održava Svoje obećanje da će blagosloviti Izrael.

Novi Savez

"Zvat ćeš me Iši [moj mužu]; i više me nećeš zvati Baali [moj Gospodaru]" (Hošea 2:16). Ljudi više neće priznavati Baala kao svog Boga, već će biti predani Jehovi, kao Njegova udana žena.

Transformacija se nastavila s obećanjem novog saveza. "I u taj dan sklopit ću za njih savez sa zvijerima poljskim, i s pticama nebeskim, i s gmazovima zemaljskim: i slomit ću luk i mač i boj sa zemlje, i učinit ću da sigurno počivaju. I zaručit ću te za sebe zauvijek; da, zaručit ću te za sebe u pravednosti, i u sudu, i u milosti, i u milosrđu. Zaručit ću te za sebe zauvijek u vjernosti, i ti ćeš spoznati GOSPODINA" (Hošea 2:18-20).

Ovo ne ukazuje samo na obnovu Izraelovog prijašnjeg odnosa. Ispunjenje leži izvan drevnih okolnosti njenog ropstva. Savez sa zvijerima i ostalim divljim životinjama označio bi kraj neprijateljstva s drugim narodima, opisan-

im kao zvijeri poljske. Bog ukazuje na kraj rata i vrijeme općeg mira u Božjem kraljevstvu. To su Njegove riječi utjehe dok ukazuje na novi savez u skladu s blagoslovima koje je opisao prorok Jeremija (Jeremija 31:31-34).

Gospodinovo ranije obećanje blagoslova glasilo je: "Jer velik će biti dan Jizreelov" (Hošea 1:11). Adam Clarke objašnjava tu izjavu. "On aludira na značenje riječi [Jizreel — Bog će posijati]... Bog koji ih je raspršio — posijao — po različitim zemljama, skupit će ih zajedno; i taj dan Božje moći bit će velik i slavan. Bilo je to čudesno vrijeme sjetve u božanskoj pravdi; tada će biti čudesna žetva u božanskom milosrđu. Posijao ih je među narode u svom gnjevu; požet će ih i sabrati u svojoj dobroti.".

Prošlo je otprilike 3000 godina od Hošeinog vremena, ali Bog nikada nije zaboravio Svoje obećanje. On nastavlja izražavati veliku nadu za Izrael. "Recite svojoj braći: 'Ami'; i svojim sestrama: 'Ruhama'. Sudi se sa svojom majkom, sudi se: jer ona nije moja žena, niti sam ja njezin muž: neka stoga ukloni svoja bluda od lica svoga i svoje preljube iznjedara svojih" (Hošea 2:1, 2).

Imena Ruhama i Ami su poznata. Odgovaraju imenima Gomerine djece, ali ovdje se pojavljuju bez negativnog prefiksa "Lo", preokrećući njihovo ranije značenje. Umjesto da znači "Neću se smilovati", On obećava milosrđe; umjesto da kaže "On nije njihov Bog", On kaže "On će biti njihov Bog". Kakav značajan preokret u Izraelovom odnosu s Bogom.

Božja Predanost Djelovanju

Možda se najmoćniji simboličan čin u Hošeinom životu događa u 3. poglavlju. Unatoč njenoj kontinuiranoj nevjeri, Bog je zapovjedio proroku da još jednom voli svoju ženu. "Idi opet, ljubi ženu koju ljubi njezin prijatelj, a preljubnica je" (Hošea 3:1). Gomerini drugi ljubavnici prodali su je u roblje, ali Hošei je sada naloženo da je otkupi plativši cijenu (Hošea 3:2). Ovaj čin otkupljenja duboko je značajan. Pokazuje da ljubav nije samo emocija, već predanost djelovanju, čak i kada takvo djelovanje nije zasluženo.

Bog je objasnio proroku da je ponovna ženidba s Gomerom "kao što GOSPODIN ljubi sinove Izraelove, iako se oni okreću drugim bogovima i ljube kolače od grožđica" (Hošea 3:1, NAS). Uzimanje Gomere natrag za ženu ilustriralo je Božje vlastite postupke prema Izraelu. Unatoč njihovoj ponavljanoj izdaji, On ih ne napušta. Umjesto toga, On ih je tražio, otkupio ih i pozvao natrag u vjeran odnos. Otkupljenje je bilo skupo i zahtijevalo je veliki trud, ali je spremno dano iz srca Božjeg.

Hošea više puta poziva Izrael na pokajanje: "O Izraele, vrati se GOSPODINU, Bogu svome; jer si pao zbog svoga bezakonja" (Hošea 14:1). Poziv na povratak

Suvremeni grad Petah Tikva

popraćen je obećanjem iscjeljenja: "Iscijelit ću njihovo otpadništvo, ljubit ću ih dragovoljno" (Hošea 14:4). Ovaj osjećaj obuhvaća srž knjige i odražava Božju želju da obnovi, a ne da uništi.

Još jedna značajna tema je spoznaja Boga. Hošea naglašava da temeljni Izraelov problem nije samo vanjski grijeh, već nedostatak istinskog razumijevanja: "Moj narod gine zbog nedostatka spoznaje" (Hošea 4:6). Ova spoznaja nije samo intelektualna, već je to razumijevanje onoga što je potrebno za održavanje odnosa s Bogom. Ona prepoznaje Božji karakter i priznaje Njegov autoritet. Takva spoznaja odgovara na Njegovu ljubav potpunom predanošću Njegovoj volji.

Hošea također otkriva da čak i božanski utemeljeni rituali imaju malu vrijednost bez iskrenog obožavanja. Narod je nastavio prinositi žrtve Bogu, ali su njihova srca bila daleko od Njega. Kao odgovor na to, Bog je rekao: "Jer ja želim milosrđe, a ne žrtvu; i spoznaju Boga više nego paljenice" (Hošea 6:6). Ovo načelo naglašava važnost unutarnje odanosti u odnosu na vanjsku formu. Istinsko obožavanje ne mjeri se pridržavanjem rituala, već stanjem nečijeg srca.

Kroz cijelu ovu dirljivu priču, središnja je tema odnos između Božje osude i Njegovog milosrđa. Njegova pravda zahtijeva da se grijeh riješi, a Njegova je ljubav osmislila plan za obnovu. To se ne postiže ignoriranjem prijestupa, već pomirenjem i preobrazbom grešnika. Disciplina postaje oruđe za otkupljenje. Kako je mudar naš nebeski Otac kada dopušta patnju za čovjekovo vječno dobro.

Iako opisuje Izraelovo povijesno iskustvo, priča o Hošei odražava Božji plan za obitelj čovječanstva. Pri-

Hošea otkupljuje Gomeru

kaz nevjere usporedan je s tijekom ljudske povijesti od pada i opisuje Božje dopuštenje zla na smislen način. Otkupljenje Gomere prikladna je slika čovjekovog otkupljenja kroz Krista i blagoslova koji će iz toga proizaći. Ono otkriva Boga koji nije ni ravnodušan prema grijehu niti njime poražen. On je Bog čija ljubav pruža sredstva za uzdizanje grešnika na takav način da će njihovi grijesi postati korisna sjećanja kroz cijelu vječnost.

Mudro i Nježno Arce

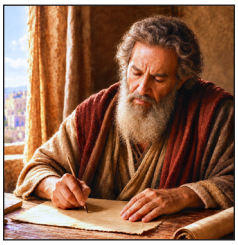
Hošein život nudi značajnu pouku o cijeni poslušnosti. Bio je pozvan izdržati osobnu bol kako bi priopćio božansku istinu. Njegova spremnost na poslušnost uči o vrijednosti traženja smjernica od Boga. Vjerovao je Bogu čak i kada se od njega tražilo da učini nezamislivo.

Zapis o Hošei mnogo je više od povijesti. On pokazuje da odnos s Bogom ne može napredovati kada se grijeh dragovoljno prakticira. Božju pravednu disciplinu prati Njegova nepokolebljiva ljubav. Još jednom, vidimo Njegovo mudro i nježno srce.

— Br. Tom Ruggirello

Izaija: Prorok Osude I Nade

„Tada čuh glas Gospodnji kako govori: 'Koga da pošaljem i tko će nam poći?' Tada rekoh: 'Evo me; mene pošalji'" (Izaija 6:8).

Prije nego što je Izaija govorio kraljevima, prije nego što je upozoravao narode, i prije nego što je napisao neka od najdubljih mesijanskih proročanstava, stajao je nijem pred svetošću Božjom. "One godine kada je umro kralj Uzija, vidio sam Gospodina gdje sjedi na prijestolju, visokom i uzvišenom" (Izaija 6:1).

Iako gornji odlomak ne otvara knjigu Izaijinu, proučavatelji vjeruju da je prorok razmišljao o svom izvornom pozivu. Shvatio je da Nebeski Otac stavlja svetost prije službe, viziju prije misije i poniznost prije korisnosti. Izaija u početku nije sebe vidio kao glasnika, već kao nedostojnog čovjeka. "Jao meni! jer sam uništen; jer sam čovjek nečistih usana" (Izaija 6:5).

Izaijino iskustvo ilustrira jedan od tihih zakona našeg posvećenog života: što nam je jasnija vizija Božjeg karaktera, to smo više svjesni vlastite nedostatnosti. Izaijina veličina ne počinje sa samopouzdanjem, već s priznanjem. "Tada doletje k meni jedan od serafina držeći u ruci živu žeravicu koju je kliještima uzeo sa žrtvenika: I dotakne njome moja usta i reče: 'Evo, ovo je dotaklo tvoje usne; i tvoje je bezakonje uklonjeno, i tvoj je grijeh očišćen'" (Izaija 6:6-7).

Živa žeravica sa žrtvenika — simbol očišćenja kroz žrtvu — dotiče usne koje će kasnije nositi božansku istinu. Tek nakon očišćenja služba Bogu može u potpunosti započeti, i stoga je uslijedio poziv: "Koga da pošaljem i tko će nam poći?".

Izaijin je odgovor bio jednostavan, trenutačan i bezrezervan: "Evo me; mene pošalji" (Izaija 6:8). On ne pregovara. Ne traži jamstvo uspjeha. Stanje njegovog srca i njegova raspoloživost postaju temelj njegovog posvećenja. Naš Nebeski Otac ne traži usavršene instrumente prije nego što ih pozove; On čisti, a zatim poziva našu spremnost.

Prorok Podignut U Teškim Vremenima

Izaijina je služba trajala desetljećima obilježenima duhovnom nestabilnošću izraelskog naroda. Izvana je Juda zadržao hram, svećenstvo i oblike obožavanja. Iznutra su se tiho širili nevjera i idolopoklonstvo.

Prosperitet je iznjedrio suptilnu opasnost. Pouka za nas? Kada se vanjske okolnosti čine sigurnima, duhovni pad često napreduje neprimjetno. Bog je podigao Izaiju upravo za takav trenutak.

Božja tuga zbog isprazne religije snažno je izražena: "Zato reče Gospodin: 'Budući da mi se ovaj narod približava svojim ustima, i usnama svojim me časti, a srce mu je daleko od mene, i njihov se strah prema meni uči po ljudskim zapovijedima'" (Izaija 29:13).

Problem nije bio u nedostatku obožavanja, već u nedostatku iskrenosti. Žrtve su se nastavile; pravda je nazadovala. Religiozne aktivnosti su ostale; suosjećanje je izblijedjelo.

Stoga prorokova poruka zvuči manje kao osuda, a više kao otac koji preklinje svoju djecu: "Operite se, očistite se; uklonite zloću svojih djela ispred mojih očiju; prestanite činiti zlo; Naučite činiti dobro; tražite sud, pomozite potlačenom, sudite siroti, branite udovicu" (Izaija 1:16-17).

Ipak, čak i u ukoru, nada sja: "Premda su vaši grijesi kao skrlet, postat će bijeli kao snijeg" (Izaija 1:18). Osuda i milosrđe pojavljuju se jedno uz drugo — obrazac koji postaje zaštitni znak ritma cjelokupne Izaijine službe, nudi prekrasan uvid u Božje srce i služi nam kao primjer.

Nada Protkana Kroz Osudu

Izaija nikada ne predstavlja osudu kao cilj samoj sebi. Ispravak uvijek ukazuje na obnovu. "I dogodit će se u posljednje dane ... i svi će se narodi stjecati k njemu" (Izaija 2:2).

U četvrtom poglavlju, Izdanak JEHOVIN prikazan je i lijepim i slavnim. U devetom poglavlju, proročanstvo dostiže veličanstvenu jasnoću, označavajući put do obnove: "Jer nam se rodilo dijete... i vlast će biti na njegovom ramenu" (Izaija 9:6).

Izaija gleda izvan neposredne Izraelove krize u dugu strpljivost Božanskog plana vjekova. Ovo je duboko poučno za nas. Naše kušnje nisu dokaz napuštanja, već pripreme. Nada nije suprotnost osudi. Osuda (sud) je razlog za nadu.

Tihi Teret Izaijinog Naloga

Gospodin je upozorio Izaiju da će mnogi čuti, ali neće razumjeti: "Slušajte doista, ali ne razumijte" (Izaija 6:9).

To je značilo da se njegova služba neće mjeriti vidljivim uspjehom. Kako je samo moralo biti teško govoriti vjerno dok zna da će srca u Izraelu ostati zatvorena. Ovdje na-

Doticanje Izaijinih usana

ziremo tihi rast vjere u Izaijinom životu: njegova je revnost bila iskušana usamljenošću.

Pouka je blaga, ali jasna: vjernost se mjeri ne samo našim početnim odzivom, već i našom poslušnošću. Izaijina je odgovornost bila govoriti istinu. Ishod je pripadao Bogu.

Tihi utjecaj iza pobožnog kralja

Kako je Izaijina služba sazrijevala, providnost ga je smjestila blizu kralja Ezekije. Sveto pismo ne opisuje u potpunosti njihov odnos, no sklad između Izaijinog proročkog savjeta i Ezekijine kraljevske reforme snažno ukazuje na blisku povezanost.

Brat Russell primijetio je tradiciju (R2379) da je Izaija možda služio kao učitelj ili duhovni vodič mladom princu. Ezekijin otac, Ahaz, bio je duboko kompromitiran. Ipak, iz upravo takvog okruženja uzdigao se kralj čije je srce tražilo Boga.

Kako dolazi do takve transformacije? Često se to događa kroz tihi utjecaj — prorok blizu princa, vjeran primjer pored srca koje traži. Istina prenesena kroz mentorstvo može postići ono što javno proglašavanje ne može. Ezekijine mikro odluke tijekom njegove mladosti i odrasle dobi ispravno su pripremile njegovo srce da bude dobro tlo gdje bi Izaijino posvećeno srce moglo pronaći i time dovršiti Božje djelo.

Izaija Tješitelj

Strah se proširio gradom kada je Asirija zaprijetila Jeruzalemu. Rabšake je podmuklo ismijavao Izraelovo pouzdanje u Boga. Iako i sam ustrašen, Ezekija je okrenuo svoje srce GOSPODINU i poslao po Izaiju. Prorokov jednostavan odgovor je izvanredan: "Ovako govori GOSPODIN: 'Ne boj se riječi koje si čuo'" (2. Kraljevima 19:6).

Nije primio nikakvo opširno objašnjenje, samo mirno uvjerenje utemeljeno na božanskom autoritetu. Ovdje vidimo Izaijinu zrelost. Mladi Izaija je upozoravao; stariji Izaija tješi. Godine hoda s Bogom proizvele su utemeljeno pouzdanje. Prorokova hrabrost bila je izražena u mirnoj tišini.

Božja poruka Ezekiji tada je otkrila grijeh asirskog kralja: "Koga si prekoravao i na koga si hulio? ... na Sveca Izraelova" (2. Kraljevima 19:22).

Asirska prijetnja napadom bila je više od političke agresije — bio je to ljudski ponos uzdignut protiv Boga. Isto tako danas, protivljenje Gospodinovoj istini ili Njegovom narodu odražava otpor ne samo prema ljudima, već prema božanskom autoritetu koji stoji iza njih. To bi nam trebalo dati veliku hrabrost u objavljivanju istine!

U jednoj noći, asirska je vojska pala, a Jeruzalem je izbavljen. Izaija nije uzvisivao samog sebe. Njegov fokus ostaje na Božjoj vjernosti.

Tihi Duhovni Preokret

Kada se kriza približi, gdje prvo tražimo snagu? Ezekija je raširio prijeteće pismo pred Gospodinom. Izaija je stajao u blizini — ne kao dramatična figura, već kao trajni podsjetnik da Božja pomoć nikada nije daleko od onih koji se u Njega uzdaju. Izaijina najveća moć nije bila u dramatičnim djelima, već u životu njegovane vjere.

Ubrzo nakon toga, Ezekija se teško razbolio. Ponovno se pojavljuje Izaija — ovoga puta kao glasnik Božjeg suosjećanja: "Čuo sam tvoju molitvu ... iscijelit ću te" (2. Kraljevima 20:5).

Isti onaj glas koji je nekoć upozoravao narode sada tješi pojedinca, onoga koji se u Njega pouzdao. Isto tako, naša posvećena služba zahtijeva i čvrstoću i nježnost. Bog će također proslaviti Svoje ime u našoj službi.

Prorokov Uzorak: Osuda Prije Radosti

Kako Izaijina služba napreduje, pojavljuje se jasan i prekrasan uzorak od četiri koraka koji postaje metafora za naš razvoj:

- Razotkrivanje grijeha
- Božanska korekcija
- Očuvanje ostatka
- Obnova i blagoslov

Nigdje se to ne vidi jasnije nego u prijelazu između 34. i 35. poglavlja Izaije. Poglavlje 34 govori svečanim tonovima — ljudski ponos i nepravda donose božansku osudu. Poglavlje 35 zatim otvara s nadom: "Radovat će se pustinja i pustoš... i cvjetati kao ruža" (Izaija 35:1).

Kontrast je namjeran. Osuda (sud) nije zaključak — ona je priprema. Korekcija uklanja ono što sprječava iscjeljenje. Pustinja se raduje jer su uzroci pustoši uklon-

Ustani i zasini

jeni. Možemo koristiti isti obrazac u četiri koraka da pripremimo naš dom kao lansirnu rampu za službu Božjeg Kraljevstva. Kao i u Izaijinom iskustvu, svi u našem domu i obitelji koji su ispravno izvježbani njime bit će blagoslovljeni.

Emocionalna Težina Osude

Trebali bismo se sjetiti da Izaija nije govorio ove riječi s hladnom ravnodušnošću. Prorok je volio Božji narod i njegova su upozorenja bila rođena iz tuge, a ne iz ljutnje.

Ovdje primjećujemo još jedan aspekt Izaijinog rasta u službi: njegova je tuga bila pomiješana s nadom. Mir se ne može graditi na nepravdi. Prije nego što može doći do iscjeljenja, potrebno je riješiti uzroke patnje. Promatrano u tom svjetlu, osuda nije nepravedno uništenje, već priprema za nešto bolje. Tako jasno vidimo ovaj obrazac u Božjem djelu, ali ponekad ga je teško objektivno sagledati u vlastitim iskustvima.

Put Svetosti

"I ondje će biti put... i zvat će se Put svetosti" (Izaija 35:8). Put do Boga često postaje jasan kada se uklone prepreke. Čak i oni slabi mogu sigurno hodati. To se predivno usklađuje s našom nadom u Božje Kraljevstvo — vrijeme kada će istina biti razumljiva, a duhovni napredak potican za cijelo čovječanstvo.

Utjeha Nakon Ratovanja

S 40. poglavljem Izaije, ton se odlučno mijenja: "Tješite, tješite moj narod ... Njezino je ratovanje završeno" (Izaija 40:1, 2).

Gospodinove korekcije nisu beskrajne. One imaju svrhu i zaključak. Poruka utjehe obuhvaća i Sion i Jeruzalem — nebesku i zemaljsku fazu Božjeg Kraljevstva. Gospodin ne zaboravlja jedno dok ispunjava drugo. Neposredne i dalekosežne primjene Izaijinih proročanstava jednostavno su nevjerojatne, svjedočanstvo Božje ljubavi prema cijelom Njegovom narodu.

Veličanstvo Božje

Izaija sada usmjerava um prema gore k Bogu: "Tko je izmjerio vode u pregršti svoje ruke?" (Izaija 40:12). Utjeha ne počiva samo u ovim divnim riječima, već u našem uvjerenju da je Bog sposoban i voljan ispuniti Svoja obećanja.

Čekanje Na Gospodina

"Oni koji čekaju na GOSPODINA obnovit će svoju snagu, podići će se na krilima kao orlovi" (Izaija 40:31). Čekanje nije pasivnost — to je ustrajno povjerenje. To je vjera protegnuta kroz vrijeme. Izaija je govorio o obećanjima čije ispunjenje nikada neće vidjeti za svog života. Ipak je nastavio vjerno ih izražavati i vjerovati u njih, a to bismo trebali i mi.

U moćnoj metafori, orao se ne uzdiže bjesomučnim naporom, već prepuštanjem nevidljivim strujama. Isto tako, posvećeni uče počivati, ne na vlastitim naporima, već na Božjoj providnosti.

Sluga Patnik

U 52. i 53. poglavlju Izaije, Izaija dostiže dubinu uvida koja i danas pokreće naša posvećena srca. "Gle, moj će sluga postupati mudro, bit će uzvišen i slavljen i bit će vrlo visoko" (Izaija 52:13). On započinje s uzvišenjem, a ipak se okreće prema patnji. Sluga je prezren i odbačen, te nosi tuge koje nisu njegove.

Ovdje Izaija otkriva duboko načelo: Put do uzvišenja prolazi kroz žrtvu. Slugina patnja je dobrovoljna. On nosi tuđe grijehe. Podlaže se bez otpora.

To je snaga nepoznata svijetu — snaga izražena u poslušnosti. "Vidjet će trud duše svoje i bit će zadovoljan" (Izaija 53:11). Patnja je svrhovita i proročka o poslušnosti samog Sina Božjega. Ona donosi otkupljenje za Njegove vječne namjere.

Naše Tiho Razmišljanje

Posvećeni život nije samo poziv da vjerujemo u istinu; već da je utjelovimo, da joj dopustimo da oblikuje ono što jesmo. Sluga, kako je Izaija prorokovao, uči da tiha poslušnost može ostvariti najdublje djelo. Ponekad vidljivu aktivnost možemo zamijeniti za duhovnu plodnost.

Od Patnje Do Slave

Izaija ne ostavlja Božji narod u tuzi. Njegovo proročanstvo pokreće Izrael, i nas, prema trijumfu. On pokazuje kako žrtva vodi do blagoslova. To zrcali strukturu Božjeg plana — sadašnja kušnja priprema za buduću obnovu (restituciju).

Put svetosti

Zora Obnove

"Ustani, zasjaj; jer je došla tvoja svjetlost i slava GOSPODNJA svanula je nad tobom" (Izaija 60:1). Tama prekriva zemlju, ali božanska svjetlost izlazi nad Izraelom. Narodi će biti privučeni toj svjetlosti, ne ljudskim napretkom, već božanskom intervencijom. Svjetlost će zamijeniti tamu. Iscjeljenje će zamijeniti podjelu, a čast će zamijeniti sramotu.

Izaijina Vjernost

Osvrćući se na Izaijin život, primjećujemo prekrasan napredak njegove vjere. Njegova vizija Boga koji sjedi na prijestolju okružen mnoštvom anđela bila je uistinu inspirativna. Njegove pomazane usne pomogle su mu cijeniti svetost njegove misije da govori Božje riječi. S pravom je bio ponizan onim što je vidio, a ipak ohrabren time što je njegovo "bezakonje uklonjeno" (Izaija 6:7).

Kada je odjeknuo poziv za nekoga tko će govoriti u Božje ime, brzo je odgovorio. Dok je nailazio na otpor nevjerne generacije, ustrajao je i ostao vjeran svojoj misiji. Kasnije je nudio riječi utjehe napaćenom narodu.

Sam Izaija postaje model duhovnog rasta i zrelosti. Možemo pratiti ovaj napredak i biti utješeni, bez obzira na fazu naše vlastite službe. Stariji Izaija govori blago jer je duboko naučio.

Praktične Pouke

Dok razmatramo pouke vjernog života na kraju Evanđeoskog doba, nameće se nekoliko praktičnih pouka.

(1) Posvećenje počinje s vizijom. Izaijina je služba započela kada je vidio Gospodina i prepoznao vlastitu nedostojnost. Isto tako, naši su duhovni životi započeli kada smo počeli cijeniti Božji karakter i prepoznali našu vlastitu nesavršenost.

(2) Žrtva je privilegij. Sluga opisan u 53. poglavlju Izaije podsjeća nas da patnja često prati vjernost. Ipak, Gospodinovo zadovoljstvo napreduje kroz one koji dragovoljno služe.

(3) Čekanje je dio Božjeg vremena. Izaija je govorio o obećanjima čije ispunjenje neće vidjeti za svog života. Danas, čekanje da se izvrši Božja volja jača vjeru u Božja obećanja koja tek trebaju doći.

(4) Utjeha je sveta služba. Prorokove kasnije godine naglašavaju utjehu, a zrela duhovnost usredotočena je na ohrabrivanje drugih.

(5) Perspektiva Kraljevstva održava nadu. Izaija je neprestano podizao svoje oko vjere prema obnovi. U širim razmjerima, ista ta vizija pruža duhovnu snagu u naše dane.

Kako se Izaijina služba bliži kraju, velike teme njegove poruke se spajaju:

- Osuda (sud) priprema za blagoslov
- Patnja vodi do slave
- Utjeha zamjenjuje tugu
- Svjetlost će svanuti nad mračnim svijetom

Ove istine sugeriraju da Izaijin život i poruka ostaju duboko relevantni za Crkvu koja živi na kraju Evanđeoskog doba. Izaijin glas sada zvuči manje kao upozorenje, a više kao poziv. Putovanje od drhtanja u hramu do objavljivanja svjetlosti za svijet gotovo je završeno.

Knjiga Izaijina više je od zbirke proročanstava namijenjenih da nam pomognu razumjeti Božanski plan vjekova. Ona je također zapis o životu oblikovanom od strane Boga — životu koji nama postaje poruka.

Od Upozorenja Do Utjehe

Osnovni ton Izaijine službe je utjeha: "Tješite, tješite moj narod" (Izaija 40:1). Kako se Evanđeosko doba zatvara, Njegov posvećeni narod može smatrati da je njihova služba sve više oblikovana ohrabrivanjem, a ne korekcijom. Nada Božjeg Kraljevstva nije samo za obnovljenu naciju Izrael, već i za ljudsku obitelj, a i njima je također potrebno ohrabrenje!

Možda najljepši aspekt Izaijine službe je njen konačni ton. Započinje izlaganjem grijeha, ali završava opisivanjem obnove: "Ustani, zasjaj; jer je došla tvoja svjetlost" (Izaija 60:1). Putovanje od osude do radosti odražava samo srce Božjeg plana za čovječanstvo. Korekcija nikada nije posljednje poglavlje. Ovaj napredak odražava naš posvećeni hod. Kušnje pročišćavaju naše želje i karakter, čekanje gradi snagu, a nada nas održava dok se ne pojavi obećana zora.

Prorokovo svjedočanstvo šapuće kroz stoljeća: Božanski se plan odvija točno kako je i zamišljeno. On nam

pruža arhitekturu spasenja, ne samo za Izrael, već za cjelokupno Stvorenje.

Vraćajući se još jednom na viziju u hramu, pitanje još uvijek odjekuje: "Koga da pošaljem i tko će nam poći?" (Izaija 6:8). Izaija nije predvidio svaku tugu ili radost. On je jednostavno ponudio sebe. "Evo me; mene pošalji" (Izaija 6:8).

Izaijina priča poziva nas da promatramo vlastite živote kroz širu leću. Poput proroka, pozvani smo govoriti o nadi u teškim vremenima i možemo dugo čekati na obećanja koja su pred nama. Ipak, onaj isti Bog koji je pozvao Izaiju nastavlja voditi Svoj narod. Ako smo nazreli Njegovu svetost ili smo upoznali očišćenje Njegove milosti, onda naš poziv ostaje otvoren.

Neka i mi, poput vjernog proroka Izaije, nastavimo nuditi sebe bez rezerve, vjerujući da nas Onaj koji nas poziva također i održava. Kada se djelo čini tihim ili rezultati izgledaju skriveni, prisjetimo se da je vjernost u tim trenucima Njemu dragocjena.

Jer doći će dan kada će pustinjska pustoš procvjetati, kada će utjeha zamijeniti tugu i kada će blagoslovi izgovoreni kroz Izaiju pronaći svoje potpuno ispunjenje.

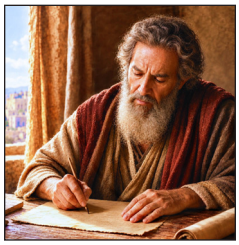
Do tada, neka naša srca počivaju u istom uvjerenju koje je održavalo proroka: Gospodnji plan će se ostvariti. A ponizni odgovor posvećenja nikada neće biti zaboravljen.

"Evo me; mene pošalji".

— Br. Todd Alexander

Planovi Koje Imam Za Vas

„Jer ja znam planove koje imam za vas, izjavljuje Gospodin, planove da vas unaprijedim, a ne da vam naudim, da vam dam nadu i budućnost" (Jeremija 29:11, citati iz NIV-a osim ako nije drugačije naznačeno).

Prorok Jeremija živio je prije i tijekom Judinog babilonskog progonstva. Izabran od Boga čak i prije svog rođenja, on je u početku odgovorio na svoj poziv oklijevanjem i osjećajem neadekvatnosti. "Ne znam govoriti: jer sam dijete" (Jeremija 1:6). Ipak ga je Bog uvjerio da njegove godine i neiskustvo ne predstavljaju prepreku. Bio je zaređen ne samo za proroka Izraelu već i narodima.

"Gle, danas te postavljam nad narodima i kraljevstvima, da istrebljuješ i rušiš, da zatireš i obaraš, da gradiš i sadiš" (Jeremija 1:10).

Ove opisne riječi ukazivale su na to da će proročanstva isporučena preko ovog poniznog čovjeka imati posljedice daleko izvan sićušnog Izraela. Ona su izražavala i bolne rezultate grijeha te konačnu obnovu Izraela u novu naciju i veći svijet koji dolazi.

Prorok Koji Plače

Jeremiju se često naziva "prorokom koji plače". To odražava emocionalni ton njegovih spisa i njegova osobna iskustva. On je često izražavao duboku tugu zbog Izraelovih grijeha, znajući da nepokajanje znači da je kazna neizbježna.

"Ako ne poslušate, ja ću u tajnosti plakati zbog vašeg ponosa; moje će oči gorko plakati i prelijevati se suzama, jer će GOSPODNJE stado biti odvedeno u ropstvo" (Jeremija 17:13).

Njegovo je srce boljelo i dok je svjedočio Judinom idolopoklonstvu. "Je li koji narod ikad promijenio svoje bogove? (Iako to uopće nisu bogovi.) Ali moj je narod zamijenio svog slavnog Boga za bezvrijedne idole" (Jeremija 2:11).

Bog je uputio ovog plemenitog čovjeka da potraži svako pokajničko srce. "Prođite gore-dolje ulicama Jeruzalema, pogledajte oko sebe i razmotrite, pretražite po njegovim trgovima. Ako možete naći samo jednu osobu koja pošteno postupa i traži istinu, oprostit ću ovom gradu" (Jeremija 5:1).

Ove riječi odjekuju Božjim odgovorom kada je Abraham molio za Sodomu. Bi li Bog odustao od uništenja grada kada bi se moglo pronaći pedeset pravednika? Bog je na to milostivo pristao. Abraham je zatim nastavio smanjivati broj, prvo na trideset, zatim na dvadeset, te konačno na deset. Upitao je bi li Bog poštedio Sodomu ako ostane makar i deset pravednih pojedinaca. Bog je jednostavno odgovorio: "Radi desetorice neću ga uništiti" (Postanak 18:32).

Oba izvješća jasno pokazuju da Božje srce nije u uništenju, već u blagoslovu. Međutim, prije nego što se blagoslove grešnici, njihovi se grijesi moraju riješiti. Kada to ispravno prihvate i razumiju, njihova korekcija ih tada vodi do Božjih blagoslova. To je temeljno načelo Božanskog plana i otkriva mudrost našeg velikog Stvoritelja.

Tražeći bilo kakvo pokajničko srce, Jeremija je bio upućen da stane na hramska vrata i propovijeda. U onome što se često naziva "Propovijed u Hramu", on je upozorio ljude da se ne uzdaju u to da će prisutnost Božjeg hrama zajamčiti njihovu sigurnost. Bog je zahtijevao poslušnost srca, a ne samo religiozne rituale.

"Ovako govori GOSPODIN Svemogući, Bog Izraelov: 'Popravite svoje putove i svoja djela, i pustit ću vas da živite na ovom mjestu. Ne uzdajte se u prijevarne riječi i ne govorite: 'Ovo je hram GOSPODNJI, hram GOSPODNJI, hram GOSPODNJI!' Ako zaista promijenite svoje putove i svoja djela i budete pravedno postupali jedni prema drugima, ako ne budete tlačili stranca, sirotu ili udovicu i ne budete prolijevali nevinu krv na ovom mjestu, i ako ne budete išli za drugim bogovima na vlastitu propast, tada ću vas pustiti da živite na ovom mjestu, u zemlji koju sam dao vašim precima u vijeke vjekova'" (Jeremija 7:3-7).

Nažalost, poruka je ostala bez odjeka, a nadolazeće uništenje Jeruzalema teško je pritiskalo Jeremiju. "Moja tjeskoba, moja tjeskoba! Boli me u samom srcu; srce mi je nemirno; ne mogu šutjeti; jer si čula, dušo moja, zvuk trube, znak za uzbunu" (Jeremija 4:19, RVIC).

Tugovao je jer narod nije na ispravan način obožavao jedinog pravog Boga i zbog posljedica koje su ih čekale.

Osobna Patnja

Jeremija je trpio teške osobne nedaće, a njegove su poruke nailazile na žestoko protivljenje. Primao je prijetnje smrću (Jeremija 11:21), a bio je i izrugivan i ismi-

Uplakani prorok

javan (Jeremija 20:7). Kasnije je bio pretučen i zatvoren (Jeremija 37:15), a konačno bačen u mračnu, blatnjavu cisternu, "I Jeremija je potonuo u blato" (Jeremija 38:6).

Ta su iskustva produbila tjeskobu u Jeremijinom srcu sve dok nije rekao: "Neka je proklet dan u koji sam se rodio! Neka ne bude blagoslovljen dan u koji me majka rodila! Neka je proklet čovjek koji je mom ocu donio vijest, koji ga je jako obradovao rekavši: 'Dijete ti se rodilo – sin!'" (Jeremija 20:14, 15).

Jedan značajan događaj zbio se nakon što je Jeremija diktirao Božja proročanstva svom pisaru Baruhu, koji ih je javno pročitao u hramu (Jeremija 36:4-6). Kada je dio svitka pročitan kralju Jojakimu, on ga je izrezao na komade i spalio (Jeremija 36:23). Bog je zatim uputio Jeremiju da ponovno diktira te riječi, dodajući daljnja upozorenja i osobnu osudu samog Jojakima (Jeremija 36:27-32).

Za ovog je pravednika bilo poražavajuće vidjeti kako se Božja poruka tako izravno odbacuje. Čeznuo je za tim da njegov narod časti Gospodina i napreduje.

Jeremijina nježnost je plemenit primjer kako bi grijeh trebao žalostiti srce pravednika. Poput proroka, oni gledaju na ovaj grešni svijet i prepoznaju da se vrijeme obračuna brzo približava. Iako je sadašnji zli svijet već osuđen kao nedostojan (Danijel 5:27), njegov je kraj još uvijek na obzoru. Izaija je izrazio načelo da Božja osuda zla ima za cilj uzdizanje naroda. "Kada tvoji sudovi dođu na zemlju, ljudi u svijetu uče se pravednosti" (Izaija 26:9).

Duboko obeshrabren Izraelovom nevjerom, prorok se borio da nastavi propovijedati Božju poruku.

"Doista, kad god govorim, vičem i kličem: 'Nasilje i uništenje!' Jer mi je ova poruka od GOSPODINA donijela neprestani prijekor i porugu. Kad kažem: 'Neću se spominjati GOSPODINA, niti ću više govoriti u njegovo ime', tada mi u srcu gori vatra. Zatvorena je u mojim kostima, umorim se pokušavajući je zadržati, i ne mogu to učiniti!" (Jeremija 20:8, 9, ISV).

Ovaj izraz ispunjen bolom pokazuje da oni koji ljube pravednost ne smiju biti hladni ili ravnodušni prema nepravednima, već da trebaju biti ožalošćeni i grijehom i patnjom koju on donosi. Njegova spremnost da podnese ismijavanje i zlostavljanje za dobro svog naroda podsjeća nas da srce usklađeno s Bogom neće samo govoriti istinu, već će i žarko željeti da grešnici postanu pravedni. To je osjećaj koji je nedvojbeno ispunjavao srce svakog sveca Evanđeoskog doba dok iščekuju blagoslove Božjeg kraljevstva.

Radost I Veselje Oduzeti

Dok je Jeremija nastavljao propovijedati, a narod nastavljao ignorirati njegove riječi, izrečena je Gospodinova konačna presuda.

"Izazvali ste moj gnjev onim što su vaše ruke učinile, i nanijeli ste zlo sami sebi. Zato ovako govori GOSPODIN Svemogući: 'Budući da niste poslušali moje riječi, pozvat ću sve narode sjevera i slugu svoga Nabukodonozora, kralja babilonskoga, objavljuje GOSPODIN, 'i dovest ću ih na ovu zemlju i na njezine stanovnike i na sve okolne narode. Ja ću ih potpuno uništiti i učiniti ih predmetom užasa i prezira i vječnom pustoši. Uklonit ću od njih zvuke radosti i veselja, glasove zaručnika i zaručnice, zvuk mlinskog kamenja i svjetlost svjetiljke. Cijela će ova zemlja postati pustoš, a ovi će narodi služiti babilonskom kralju sedamdeset godina" (Jeremija 25:7-11).

Nabukodonozorovo pustošenje Jude bilo je među najkatastrofalnijim događajima u povijesti Izraela, označavajući kraj Judinog kraljevstva i ropstvo mnogih Izraelaca.

Nabukodonozorova kampanja odvijala se u fazama. Prva invazija opsjela je Jeruzalem, a razne hramske posude odnesene su u Babilon, uključujući i neke zarobljenike, poput Danijela i njegova tri prijatelja (Danijel 1:1-3). Uslijedila je druga deportacija kada su kralj Jojakin i mnogi vodeći građani, zajedno s Ezekijelom, odvedeni. To je značajno oslabilo naciju (2. Kraljevima 24:12-16), međutim, konačni je udarac uslijedio kada se kralj Sidkija pobunio protiv Babilona. Kao odgovor na to, Nabukodonozor je još jednom opsjeo Jeruzalem, opkolivši grad na više mjeseci. Uvjeti unutar grada postali su očajni dok je vladala glad (Jeremija 52:6). Babilonske su snage na kraju probile, a Sidkija je pokušao pobjeći, ali je ubrzo zarobljen. Njegovi su sinovi ubijeni pred njegovim očima, nakon čega je oslijepljen i odveden u Babilon (2. Kraljevima 25:6-7). To je označilo kraj Davidovog prijestolja u Jeruzalemu u to vrijeme.

Obnovljeni Hram i Jeruzalem.

Spaljivanje hrama bilo je poražavajuće jer je uklonilo simbolički izvor hrabrosti za ljude. Nakon što su spalili kraljevu palaču i sam grad, Babilonci su zatim srušili jeruzalemske zidine i odnijeli sve njegove svete posude (2. Kraljevima 25:9-13). Velik dio stanovništva odveden je u Babilon, a ostali su samo najsiromašniji da obrađuju zemlju (2. Kraljevima 25:11-12). Naknadno su mnogi odlučili otići u Egipat, uključujući i Jeremiju.

U osudi postoji nada

Uništenje Jeruzalema potvrdilo je sigurnost Božje riječi i posljedice neposlušnosti. Ipak, čak i usred te osude, bilo je nade. Bog je obećao da izraelsko ropstvo neće biti trajno.

"Kad se navrši sedamdeset godina za Babilon, pohodit ću vas i ispunit ću vam svoje dobro obećanje da vas vratim na ovo mjesto" (Jeremija 29:10).

Iako ozbiljno, uništenje Jude nije bio kraj za Božji Izabrani narod. Poslužilo je i kao upozorenje i kao prekretnica dok je Jeremija ukazivao na oporavak nacije. Bog je objavio: "Ja ću ti vratiti zdravlje i iscijelit ću te od tvojih rana" (Jeremija 30:17). Iako je ležao u pepelu, Jeruzalem će jednog dana biti ponovno sagrađen (Jeremija 31:38-40; 33:6-9). Ova jamstva otkrivaju da božanska disciplina ima svrhu. Ovo načelo je temelj Božjeg većeg plana za oporavak čovječanstva od grijeha.

Najdublji izraz nade u Jeremijinim spisima je obećanje Novog saveza. Bog je najavio buduće uređenje različito od saveza sklopljenog na Sinaju. Umjesto zakona napisanih na kamenu, rekao je: "Stavit ću svoj zakon u njihov um i upisat ću ga u njihova srca. Ja ću im biti Bog, a oni će biti moj narod" (Jeremija 31:33, usp. Hebrejima 8:8-12). Ovo obećanje govori ne samo o opraštanju, već i o unutarnjoj promjeni i rastu.

"I neće više nitko učiti svoga bližnjega ni svoga brata, govoreći: 'Upoznajte GOSPODINA', jer će me svi poznavati, od najmanjega do najvećega", objavljuje GOSPODIN. Ja ću im oprostiti njihovu opačinu i njihovih se grijeha više neću spominjati" (Jeremija 31:34).

Iako je ovo proročanstvo svakako bilo relevantno za drevni Izrael, poruka ukazuje na veće i značajnije djelo Kristovog kraljevstva. U oba slučaja, Božja kazna za grijeh posijala je sjeme mudrosti koje će jednog dana pustiti korijenje. Posljedice pogrešnih izbora pružaju iskustvo potrebno za bolje donošenje odluka u budućnosti. Kako je samo bilo mudro od Boga da prepozna tu potrebu i kod Izraela i u ljudskoj obitelji. Ono opisuje pripremu za osobni odnos čovječanstva s Bogom kada "će me svi poznavati".

Ispod tmurne površine Jeremijinih proročanstava leži trajna poruka nade. Ona ne otkriva samo Božju strogu pravdu, već i Njegovo milosrđe, nepokolebljivu ljubav i konačnu namjeru da obnovi i blagoslovi.

Planovi koje imam za vas

Središnja tema ovih dragocjenih spisa jest da božanska osuda (sud) nije cilj sama po sebi, već ključno sredstvo za uzdizanje grešne nacije i grešnog svijeta. Bog jasno daje do znanja da je Njegova disciplina motivirana željom za iscjeljenjem. To je predivno izraženo u našem tematskom retku: "Jer ja znam planove koje imam za vas, izjavljuje Gospodin, planove da vas unaprijedim, a ne da vam naudim, da vam dam nadu i budućnost" (Jeremija 29:11).

Ovaj značajan stih dio je pisma koje je Jeremija napisao prognanicima u Babilonu. Unatoč strašnom tretmanu koji je trpio, njegovo je srce ostalo s narodom koji je sada bio u zarobljeništvu, tako daleko od kuće. Jasno je dao do znanja da Bog želi da Izrael napreduje u Babilonu kako bi mogli formirati jezgru za ponovno rođenje svoje nacije nakon što njihova kazna završi. Da su se u potpunosti asimilirali s poganima, njihov bi povratak u Izrael bio malo vjerojatan.

Nakon što ih je upozorio da izbjegavaju svjetovno razmišljanje, Bog je objavio Svoje obećanje za njihov povratak u Izrael.

"'Jer ja znam planove koje imam za vas', objavljuje GOSPODIN, 'planove da vas unaprijedim, a ne da vam naudim, planove da vam dam nadu i budućnost. Tada ćete me prizivati, doći ćete i moliti mi se, i ja ću vas uslišati. Tražit ćete me i naći ćete me kad me budete tražili svim svojim srcem. Ja ću vam se dati naći', objavljuje GOSPODIN, 'i vratit ću vas iz ropstva. Sabrat ću vas iz svih naroda i mjesta kamo sam vas prognao', objavljuje

GOSPODIN, 'i vratit ću vas na mjesto s kojega sam vas odveo u izgnanstvo'."

Babilon je bio daleka i nepoznata zemlja, a mnogi su zarobljenici čeznuli za domom. Trebalo im je uvjeravanje da ih Bog nije napustio. Zapravo, On je imao planove za njih, ali ti su planovi ovisili o tome hoće li Ga oni tražiti svim svojim srcem.

To je bila tema koja se ponavljala. Još jednom, Bog otkriva želju Svog srca da blagoslovi one koji Ga traže. Uvjerio je zarobljenike da je njihova budućnost osigurana unutar Njegovog plana. Njihova patnja neće biti besmislena, već će ih pripremiti za Njegovu upotrebu.

To je također bila dosljedna Božja poruka od početka ljudskog iskustva s grijehom. Veće ispunjenje Njegovog obećanja o prosperitetu tog malog naroda doći će kroz obećanje dano Abrahamu. "I tvoje će sjeme biti kao prah zemaljski, i ti ćeš se raširiti na zapad, i na istok, i na sjever, i na jug: i u tebi i u tvom sjemenu bit će blagoslovljene sve obitelji na zemlji" (Postanak 28:14, KJV).

Izraelova iskustva pripremala su ovaj izabrani narod da služi kao Božji zemaljski predstavnici uz Drevne dostojanstvenike. Vjerni ostatak bit će upotrijebljen da donese blagoslove Božjeg kraljevstva bolesnom svijetu kao Božji ambasadori na zemlji. Božja ljubav prema Izraelu ostala je nepromijenjena. Njegova spremnost da oprosti i obnovi Svoj narod pokazuje strpljenje koje daleko premašuje ljudska očekivanja. Uistinu je radost razumjeti Božji plan i za Izrael i za svijet.

Zaključak

Božje ophođenje s Izraelom nudi predivan uvid u Njegovo srce. Praćenje njihovih iskustava otkriva uravnotežen izraz Božje mudrosti, pravde, ljubavi i moći.

Njegova se mudrost očituje u načinu na koji je postupao s grešnim narodom. Posljedice grijeha ostavit će trajnu svijest o njegovim učincima, razumijevanje koje će se jednoga dana pokazati neprocjenjivim. To odražava istu mudrost koja se vidi u Božjem širem dopuštanju zla.

Božji je Zakon postavio standard pravednosti pokazujući da poslušnost donosi blagoslov, dok neposlušnost završava samo u smrti (Ponovljeni zakon 30:15). Nakon što je pružio mnoge prilike za pokajanje, Božju su pravdu u konačnici izvršili njeni poganski zarobljivači.

Božja ljubav otkriva Njegovo srce koje traži milosrđe i obnovu. Njegov božanski plan odražava duboku i trajnu želju za blagoslovom cjelokupnog stvarstva.

Božanska je moć ključna kako bi se Njegov plan ostvario u praksi. U svjetlu ovih dragocjenih osobina, sa strahopoštovanjem se klanjamo pred našim velikim Stvoriteljem i iščekujemo predivnu budućnost za našu ljudsku obitelj.

— Br. Tom Ruggirello